

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Jordan_Robert-Kolo_casu_0-Predjari.PDB

PDB Name: Jordan_Robert-Kolo_casu_0-Predj

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 24.10.2004

Modification Date: 24.10.2004

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Předjaří

ROBERT JORDAN

Když se Lan navrátil do kraje, kde ho měla najít smrt, v kandorském vzduchu visela ostrá vůně předjaří. Na stromech vyrážely první zrzavé výhonky a v místech, kde ve stínech nezůstával sníh, už zhnědlou travu oživovalo řídké luční kvítí. Bledé slunce však ve srovnání s jihem hrálo málo, pod pláštěm se mu vtiskl studený vítr a šedá oblaka nehrozila pouhým deštěm. Už byl skoro doma. Skoro. Stovky generací udusaly cestu, až byla tvrdá jako okolní skály a nezvedal se z ní prach, byť k mohutným šedým hradbám města mířily karavany vysokých kupeckých povozů s ozbrojeným doprovodem a v opačném směru proudily volské potahy rolníků na cestě z canluánského trhu. Tu a tam se přes truhlu táhly řetězy kandorského kupeckého cechu či Arafelana zdobily rolničky, jeden muž měl v uchu rubín a jedna žena zas na klopě perlovou brož, většinou však byli kupci stejně nenápadní oblekem jako chováním. Obchodník, který dá zisk příliš najevo, může těžko smlouvat. Zemědělci se naopak ve městě svými úspěchy netajili. Plandavé krátké kalhoty měli zdobené jasnými výšivkami, široké pláště vlály ve větru. Ženy si do vlasů vpletly barevné pentle nebo ke kazajce přidaly úzký kožešinový límec. Všichni tu jeli vyparáděni jako na beltinské hody. Přesto vesničané sledovali cizince stejně ostražitě jako hlídky a strážé, bedlivě si je prohlédli a pak s rukou na ratišti kopí nebo topůrku sekery popohnali spřežení. V Kadoru vládly krušné časy, možná v celém pohraničí. V posledním roce se lapkové rozmnožili jako

plevel a z Morny dorazilo více nepříjemností než obvykle. Povíдалo se dokonce o muži, který usměnil jedinou sílu, ale to se povíдалo často.

Lan vedl koně ke Canluu a nevěnoval pozornost upřeným pohledům, jež se svým společníkem přitahoval, ani Bukamovým úšklebkům a skuhrání. Bukama ho vychoval od kolébky - spolu s dalšími, dnes mrtvými muži - a Lan ho neznal jinak než zamračeného, i když něco chválil. Tentokrát nadával na poraněné kopyto svého koně, díky němuž musel jít pěšky, ale kdyby nebylo kopyta, našel by si něco jiného.

Opravdu přitahovali pozornost, dvojice vysokých mužů s jízdními oři a nákladním koněm, naloženým dvěma proutěnými nůsemi, jednoduché šaty obnošené a špinavé z cest. Zbroj a zbraně však pečlivě udržovali. Mladík a stařec, vlasy dlouhé na ramena stažené pletenou koženou čelenkou. Hadovi si všiml každý. Zvlášť tady v pohraničí, kde lidé tušili, co znamená.

"Blázní," zavrčel Bukama. "To si myslí, že jsme loupežníci? Mají pocit, že je chceme všechny okrást, v poledne na hlavní silnici?" Sjel spolucestující pohledem a upravil si meč tak, že se kupecké strážce důkladně zamyslely. Statný sedlák kolem nich provedl volka širokým obloukem.

Lan zůstal zticha. Když Malkieřan ještě dnes nosil hadori, něco to znamenalo, byť ne příslušnost k lupičské bandě, ale připomínat to Bukamovi by znamenalo, že mu zkazí náladu ještě na pár dní. Dál brumlal cosi o mizivé naději, že na noc seženou slušnou postel nebo předtím slušné jídlo. Bukama si málokdy stěžoval, když nakonec žádnou postel nebo večeri neměl, ale na nepodstatné maličkosti nadávat nepřestával. Očekával málo a spoléhal se ještě na méně.

Lan nemyslel na jídlo ani na nocleh, i když za sebou měli dlouhou cestu. Nedokázal neobracet stále zrak k severu. Věděl o všech kolem sebe, zvláště o těch, kdo k němu pohledem zabloudili více než jednou, vnímal řinčení zbrojí a skřípot sedel, klapot kopyt, pleskání plachet na vozech. Jakýkoli nepatřičný zvuk by mu v hlavě hlasitě zakřičel. To byla první lekce, již mu Bukama a jeho přátelé v dětství vštípili: vnímej a uvědomuj si všechno, dokonce i když spíš. Zapomnění si mohou dovolit jen mrtví. Lan vnímal, ale na severu ležela Morna. Sice míle a míle přes hory, přesto ji však cítil, cítil zkaženost a zmar.

Byla to pouhá představa, ale o to skutečnější. Táhl ho i na jihu, v Cairhienu a Andoru, dokonce v Tearu, pět set leguí daleko. Pohraničí opustil na dva roky, aby svou válku vyměnil za jinou, a přitažlivost den ze dne sílila. Morna znamenala pro většinu lidí smrt. Smrt a Stín, uhníly kraj potřísněný dechem Temného, kde člověka dokáže zabít cokoli. Dva hody mincí určily, kde začít znovu. S Mornou hraničily čtyři země, ale jeho válka se táhla po celé hranici od Arythského oceánu po Páteř světa. Smrt mohl hledat stejně dobře kdekoli. Byl už skoro doma. Skoro zpátky v Morně.

Canluumskou hradbu obklopoval suchý příkop padesát kroků našir a deset zhloubi. Vedlo přes něj pět mostů, na obou koncích každého z nich věž vysoká jako ty, jež stály v hradbě. Nájezdy trolloků a myrddraalů z Morny často pronikly hluboko do Kandoru, ale od canluumských hradeb se vždy odrazily. Nad všemi věžemi vlál rudý jelen. Lord Varan, hlava rodu Marcasjevů, byl pyšný muž; ani sama královna Ethenielle neměla v Chachinu tolik praporů.

Strážce u vnějších věží chodily v helmách s paroží a kyrysech s rudým jelenem, nahlížely zezadu do vozů, než je pustily na most, a občas někomu poručili, ať stáhne plachtu. Nebylo třeba víc než jediného gesta; všude v pohraničí zákon zakazoval skrývat ve vesnici nebo ve městě tvář a nikdo nechtěl, aby si ho spletli s bezokým vetřelcem. Až na most provázely Lana s Bukamou upřené pohledy. Do tváře jim bylo jasné vidět. I na jejich hadori.

Přesto je zřejmě nikdo z přihlížejících nepoznal. Dva roky byly na hranici dlouhá doba. Spousta lidí stačí za dvě léta umřít.

Lan si všiml, že Bukama ztichl, což nevěstilo nic dobrého, a doporučil mu opatrnost. "Nikdy si nezačínám," odsekl starší muž, ale přestal přejíždět prsty po jílcí.

Strážce nahoře na cimbuří nad železem kovanou branou i ty na mostě nosily jen hrudní a zádový plát, přesto nedávaly o nic menší pozor, zvláště na dvojici Malkieřanů se staženými vlasy. Bukama svíral rty s každým krokem křečovitěji.

"Al'Lan Mandragoran! Světlo stůj při nás, slyšeli jsme, že jste padl v bojích s Aielany na Zářících hradbách!" To volal mladý strážný, vyšší než ostatní, skoro stejně vysoký jako Lan. Byl možná o dva roky mladší, ale ten rozdíl vydal za deset. Strážný se hluboko poklonil, levici položenou na koleni.

"Tai'shar Malkier!" Čistá malkierská krev. "Jsem připraven, Veličenstvo."

"Nejsem král," opáčil tiše Lan. Malkier byl mrtvý. Žila už jen válka. Přinejmenším v něm.

Bukama ale zticha nezůstal. "Jsi připraven na co, chlapče?" Hřbetem holé pěsti strážného udeřil do rudého jelena na hrudi, až mladík ztratil rovnováhu. "Stříháš si vlasy a nesvazuješ je!" Bukama mu slova plival do tváře. "Sloužíš kandorskému pánu! Jakým právem se prohlašuješ za Malkieřana?"

Mladík zrudl a stěží se zmáhal na odpověď. Vyzazily k nim ostatní strážé, ale zastavily se, když Lan pustil uzdu. Nic víc, ale to už věděly, o koho jde. Jeho hnědáka sledovali stejně nervózně jako samotného Lana. Válečný oř byl úctyhodnou zbraní, a to nevěděli, že Mandarb se teprve cvičí.

Trochu se vylidnilo, neboť dříve vpuštění lidé, kteří scénu sledovali z brány, pospíšili dál na nádvoří a ti, kdo ještě čekali na mostě, kousek ustoupili. Na obou stranách se ozval křik pocestných, kteří chtěli vědět, co zdržuje provoz. Bukama jim nevěnoval pozornost a soustředil se jen na zrudlého strážného. Dál držel za ohlávku nákladního koně i svého jízdního grošovaného valacha.

Z kamenné strážnice v bráně vyšel důstojník, helmu pod paží, ale druhou ruku na jílci meče. Alin Seroku, drsný prošedivělý veterán se zjizvenou tváří, sloužil na hranici Morny čtyřicet let, ale při pohledu na Lana také vyvalil oči. Jistě i on slyšel zkazky o jeho smrti.

"Kéž na tebe shlíží Světlo, lorde Mandragorane. Syn el'Leanny a al'Akira, ať jejich vzpomínka nezhasne, je u nás vždy vítán." Méně přívětivě se Seroku podíval na Bukamu. Pevně se rozkročil uprostřed brány.

Po každé straně by mu snadno projelo pět koní, ale přesto jasně zahradil cestu. Jediný strážný se nepohnul, všichni však měli ruce připravené na meči. Všichni až na toho, jenž probodával Bukamu vražednými pohledy. "Lord Marcasjev nám důrazně přikázal zachovávat mír," pokračoval napolo omluvně Seroku - ne víc než napolo. "Panuje napětí. Ty historiky o muži, co usměřňuje, jsou už tak dost nepříjemné, ale za poslední měsíc přibýlo v ulicích vražd, i za bílého dne, a podivných nehod. Lidé si šeptají, že se nám do města dostal stínomil."

Lan zlehka přikývl. Takhle blízko Morny lidé vždycky přišli se stínomilem, když nedokázali vysvětlit náhlou smrt nebo třeba nečekanou neúrodu. Přesto nevzal Mandarba za uzdu. "Chceme si tu pár dní odpočinout, než vyjedeme na sever."

Chvíli mu připadalo, že Seroku překvapil. Čekal snad slib, že nebudou narušovat mír, nebo omluvu za Bukamovo chování? Obojí by teď Bukamu zahanbilo. Smůla, jestli válka skončí už tady. Lan nechtěl zemřít v boji s Kandořany.

Jeho starý přítel odhlédl od mladého strážného se zaťatými pěstmi. "Je to moje chyba," oznámil stařec nevýrazným hlasem. "Neměl jsem na to právo. Při jménu své matky slibuji, že mír lorda Marcasjeva neporuším. Při jménu své matky slibuji, že za hradbami Canlua nevytasím meč." Serokovi povolila čelist a Lan měl sám co dělat, aby zakryl překvapení.

Po chvíli váhání zjizvený důstojník ustoupil, poklonil se a dotkl napřed jílce, pak srdce. "Lan Mandagoran Dai Shan je u nás vždy vítán," prohlásil formálně. "I Bukama Marenellin, hrdina od Salmarny. Kéž oba jednoho dne naleznete mír."

"Mír je v posledním mateřském objetí," odvětil stejně obřadně Lan a také se dotkl jílce a srdce. ruchem, do Hlubin ale žádné vozy nezajížděly a uličky byly sotva dost široké pro ruční vozíky. Bylo tu ale stejně nácpano jako na hlavních ulicích a panoval tu stejný hluk. Kejkliři byli sice otrhanější, ale o to hlasitější, a zákazníci i prodavači řvali, jako by je mělo být slyšet do vedlejší ulice. V davu se zřejmě pohybovali kapsáři a jiní zloději, kteří se sem stahovali po dopolední směně výš u zámku. S takovým sročením kupců to mohlo být stěží jinak. Když mu po kabátě podruhé přejely neviditelné prsty, strčil si Lan měsíc pod košili. Kterýkoli bankéř by mu na shienarské léno, jež obdržel, když dospěl, půjčil daleko víc, ale ztratit zlato znamenalo spát na Jelením stání.

V prvních třech hostincích, jež zkusili, kamenných budovách s břidlicovou střechou a řvavými vývěsními štíty, neměli majitelé volnou ani psí boudu. Po krově je zaplnili drobní obchodníci a kupečtí strážci. Bukama začal hdrovat, že bude muset spát na seně, ale o bílém povlečení a pěřových duchoch na Stání se ani nezmínil. Ve čtvrté hospodě, U modré růže, nechali koně v rukou podomka a Lan vstoupil do sálu rozhodnut najít nocleh, i kdyby ho měl hledat do večera.

Přelidněné nálevně, kde v hluku skoro zanikal zpěv dívky k doprovodu citery, vládla vysoká pohledná šedovlasá žena. Stropní trámy ovíjel kouř z dýmek, z kuchyně se linula vůně pečeného jehněčího. Jakmile

hostinská Lana s Bukamou uviděla, stáhla si modře proužkovanou zástěru a vyrazila k nim s napjatým výrazem ve tmavých očích.

Než stačil Lan promluvit, chytila Bukamu za uši, stáhla ho k sobě a vlepila mu pusu. Kandorské ženy si nebraly servítky, ale přesto to byl před tolika cizími zraky nápadně důkladný polibek. Od stolů na ně ukázaly prsty a na tvářích se objevily rozjívěné úškleby.

"Taky tě rád zas vidím, Racelle," zamumlal Bukama s nesmělým úsměvem, když ho konečně pustila.

"Nevěděl jsem, že tu máš hospodu. Myslíš, že bychom..?" Raději sklopil oči, než aby se na ni přímo podíval, a to byla chyba. Racelle mu zasadila takovou ránu pěstí na čelist, až zaškobrtl.

"Šest let bez jediného slova," vyštěkla. "Šest let!" Znovu ho chytila za uši a dala mu druhou pusu, tentokrát ještě delší. Spíš si ji vzala, než dala. Kdykoli se pokusil udělat něco jiného, než trpělivě držet, zakroutila mu ušima. Alespoň mu nevrátila dyku do srdce, když ho líbá. Snad ne.

"Řekl bych, že paní Arovniová by Bukamovi mohla nějaký pokoj najít," prohlásil suše známý mužský hlas Lanovi za zády. "A tobě nejspíš taky."

Lan se otočil a objal jediného stejně vysokého muže v celé hospodě, kromě Bukamy. Ryne Venamar byl po Bukamovi jeho nejstarší přítel. Hospodská ještě válečníka nepustila, když Ryne odvedl Lana k malému stolu v rohu. Byl o pět let starší, také Malkieřan, ale vlasy nosil spletené do dvou copů s rolničkami na konci. Další stříbrné zvonky měl na dlouhých jazycích bot a na rukávech žlutého kabátu. Bukama Ryneho sice vcelku snášel -vcelku -, ale při jeho nynější náladě by snad bylo horší narazit jen na Nazara Kurenina.

Zatímco se usazovali na lavice, služebná v pruhované zástěře jim donesla svařené víno. Ryne je zřejmě objednal, hned jak Lana uviděl. Měla černé oči a plné rty, bezostyšně si Lana prohlédla od hlavy k patě, položila před něj korbel, pošeptala mu do ucha své jméno, Lira, a připojila pozvání, pokud se zdrží přes noc. Chtěl jenom spát, sklopil tedy oči a zabručel, že je to pro něj velká pocta. Lira ho nenechala domluvit. S drsným smíchem na rtech ho kousla do ucha a prohlásila, že do zítřejšího rána ho poctí tak, že se neudrží na nohou. Smích se ozval i od okolních stolů.

Ryne předešel nesnázím, když jí hodil tlustou mincí a vyprovodil ji plácnutím po zadku.

Lira mu v úsměvu ukázala doličky ve tvářích, peníz si strčila za výstřih, ale nepřestala se po Lanovi toužebně ohlížet. Povzdychl si. Kdyby jí teď zpřímá řekl ne, mohla by nad takovou urážkou snadno vytáhnout nůž.

"Takže štěstí u ženských tě taky nepustilo." Ryne se nesmál zrovna uvolněně. Možná na ni měl zálsuk sám. "Světlo je mi svědkem, že na tobě nemůžou nic vidět. Rok od roku jsi šerednější. Možná bych se taky mohl zkusit upejpat, ať si to ženské zařídí samy."

Lan otevřel ústa, ale místo mluvení se napil. Neměl by muset nic vysvětlovat, ale Ryneho vzal otec do Arafelu, když mu bylo deset. Nosil jeden meč po boku, místo dvou šavlí na zádech, ale stejně to byl Arafelan jak poleno. Skutečně oslovoval ženy, které na něj nepromluvíly jako první. Lana vychovával v Shienaru Bukama a jeho přátelé, a ti se drželi malkierských způsobů.

Jejich stůl přes poháry a korbele poočku sledovalo dost lidí od okolních stolů. Snědá baculka v podstatně teplejším oděvu, než domanské ženy obvykle nosí, po něm bezostyšně pokukovala během vzrušeného hovoru s panáčkem s nakroucenými kníry a velkou perlou v uchu. Zřejmě řešila, zda bude problém s Lirou. Zda muž s hadori opravdu zabije, když slyší spadnout špendlík.

"V Canluu bych tě nehledal," řekl Lan, když odložil korbel. "Hlídáš kupeckou karavanu?" Bukama s hospodskou nebyli nikde v dohledu.

Ryne pokrčil rameny. "Už z Shol Arbely. Z arafelských obchodníků měl prý ten můj největší štěstí. Míval. Ze mu to štěstí pomohlo. Dorazili jsme včera a o dvě ulice dál mu berkové podřízli krk. Nedostanu doplatek za zpáteční cestu." Žalostně se ušklíbl a zhluboka si lokl vína, možná na památku mrtvého kupce nebo ztracené poloviny odměny. "Já bych tě tu taky nečekal, to mi věř."

"Neměl bys tolik poslouchat fámy, Ryne. Co jsem odjel na jih, nestalo se mi nic tak vážného, že by to stálo za zmínku." Pokud opravdu seženou pokoj, Lan se rozhodl poškádlit Bukamu ohledně ceny a zda už ji zaplatil. Hněv ho může trochu probrat.

"Aielové," ušklíbl se Ryne. "Nikdy bych neřekl, že půjdeš zrovna na ně." S Aielany samozřejmě sám nikdy nebojoval. "Čekal bych, že budeš tam, kde je Edeyn Arrellová. Slyšel jsem, že je v Chachinu."

Při zvuku toho jména se Lan rychle vrátil pohledem ke svému společníkovi. "Proč bych měl být u lady Arrelové?" zeptal se tiše. Tiše, ale s důrazem na správný titul.

"Klid, chlapče," řekl Ryne. "Nechtěl jsem..." Moudře větu nedopověděl. "Ať shořím! Tys o tom snad neslyšel? Pozvedla Zlatého jeřába, samozřejmě ve tvém jménu. Letos už jela z Fal Morami do Maradonu a teď se vrací sem." Ryne potřásl hlavou a rolničky v copech mu tiše zazvonily. "Tady v Canluu je ji připraveno následovat dvě stě, možná tři sta mužů. Tedy tebe. Některým bys nevěřil. Starému Kureninovi tekly slzy po tvářích, když ji slyšel mluvit. Všichni jsou připraveni vybojovat na Morně Malkier zpátky."

"Co v Morně zhyne, to se nevrátí," namítl znaveně Lan. Uvnitř cítil něco víc než chlad. Serokovo překvapení, že chce jet na sever, náhle získalo nový smysl, i ujištění mladého strážce, že je připraven. I pokukování hostů v hospodě teď vypadalo jinak. A Edeyn toho byla součástí. Vždy ráda stála uprostřed bouře. "Musím se podívat na koně," řekl Rynemu a odsunul lavici.

Ryne povídal něco o tom, že by chtěl dnes v noci vyrazit na tah, ale Lan ho stěží slyšel. Proběhl kuchyní, rozpálenou plotnami, pecemi a otevřenými ohništi, na chladný dvorek, kde se mísily vůně koní, sena a kouře. Na kraji střechy stáli trylkoval skřivan. Skřivani na jaře přilétali ještě dřív než drozdi. Ve Fal Moranu zpívali, když mu Edeyn poprvé šeptala do ouška.

Koně už byli ustájení, uzdy, sedla a nákladní sedlo přehozené na čabrace přes dveře od stání, proutěné nůše ale zmizely. Paní Arovni zjevně vzkázala podomkům, že Lan a Bukama tu přespí.

V šeru stáje kydala podestýlku jediná žena, hubená a tvrdá ve tváři. Tiše ho sledovala, jak kontroluje Mandarba i ostatní koně a pak v zamyšlení přechází po slámě. Zkoušel přemýšlet, ale v hlavě mu kroužilo Edeynino jméno. Její tvář, rámovaná hedvábnými černými vlasy pod pás, nádherný obličej a veliké černé oči, jež dokázaly vysát z muže duši, i když rozkazovaly.

Za chvíličku služebná zabručela něco jeho směrem, dotkla se rtů a čela, chvatně vytlačila kolečko ven ze stáje a přes rameno se po něm ohlédla. Stejně rychle za sebou zavřela dveře a do stáje tak proudilo světlo jen okénkem v seníku. V bledězlatých paprscích tančila smítka prachu. Lan se ušklíbl. To se ho tolik bála, že má hadori? Považovala jeho přecházení sem a tam za hrozbu? Okamžitě si uvědomil, že má ruku položenou na dlouhém jílci meče a napjatý výraz ve tváři. Přecházení? Ne, pochodoval v pozici zvané 'Levhart ve vysoké trávě', užívané, když jsou nepřátelé na všech stranách. Potřeboval se uklidnit. Posadil se se zkříženými nohama na žok slámy, vytvořil si v hlavě představu plamene a přiložil do něj všechny pocity, nenávisť, strach, každý útržek, až měl pocit, že se vznáší v prázdnu. Po letech cvičení mu dosažení ko'di, splynutí, netrvalo ani celý úder srdce. Myšlenky a dokonce tělo mu byly vzdálené, přesto byl v tomto stavu pozornější než obvykle, sjednotil se s balíkem pod sebou, se stájí, s mečem v pochvě za zády. Dokázal "cítit" koně, jež večereli u koryta, i bzíkové mouchy v koutech. Všechno se stalo jeho součástí. Zvláště meč. Tentokrát však potřeboval jen citové prázdno.

Z kapsy na opasku vytáhl těžký početní prsten s vyrytým jeřábem v letu a začal ho obracet v prstech.

Prsten malkierských králů, památka na muže, kteří drželi postup Stínu po více než devět set let.

Bezpočtukrát opravovaný, jak ho užívání ztenčovalo, a starý prsten se po přetavení vždy stal částí nového. Kousíček ho možná nosili už vládci Rhamdasharu, předchůdce Malkieru, a snad Aramaelle, již vystřídal Rhamdashar. Ten kousek kovu představoval přes tři tisíciletí bojů proti Morně. Měl ho skoro celý život, ale nikdy si ho nenavlékl na prst. Obyčejně bylo těžké už jen se na něj podívat. Donutil se k tomu jednou denně. Kdyby nedosáhl prázdnoty, asi by k tomu dnes nenašel odvahu. Ve stavu ko'di bylo myšlení svobodné a city se vznášely kdesi za obzorem.

Do kolébky dostal čtyři dary. Prsten, jež držel v ruce, medailonek na krku, meč u pasu a přísahu na své jméno.

Nejvzácnější mu byl medailon, nejtěžší přísaha. "Stát proti Stínu, dokud železo nezměkne a kámen neroztaje. Bránit Malkieřany do poslední kapky krve. Pomstít, co nelze ubránit." Tehdy ho pomazali olejem, nazvali Dai Shan, posvěcený následník malkierského trůnu, a poslali pryč ze země, jež si byla vědoma brzké zkázy. Na cestu se vydalo dvacet mužů, Shienaru dosáhlo pět.

Ted' už nebylo co bránit, jen co pomstít, a k tomu byl vychováván od prvního krůčku. S dárkem od matky na krku, otcovým mečem u boku a cejchem pečtidla v srdci mstil Malkier v boji od svých šestnáctých jmenin. Nikdy však muže nevedl do Morny. Jezdil s ním Bukama a další, tam by je ale nikdy

nevzal. To byla jen jeho válka. Mrtví se k životu nevrátí, ani lidé, ani země. Jenže teď to Edeyn Arrelová chtěla zkusit.

To jméno se odráželo v jeho vnitřní prázdnotě. Jako hory se tu vztyčily stovky pocitů, ale všechny je poslal do ohně, až se uklidnil. Až mu srdce bilo v jediném rytmu s pomalým podupáváním ustájených koní a křídla much bzučela kontrapunkt k jeho dechu. Byla jeho carneira, první milenka. Tisíce let tradice to na něj křičely přes všechen klid, jenž ho obklopoval.

Bylo mu tehdy patnáct, Edeyn více než dvakrát tolik, když vzala do rukou jeho vlasy, po pás dlouhé, a pošeptala mu, co zamýšlí. Ženy ho navíc označovaly za krasavce, z čehož pokaždé zčervenal, a ona se s ním půl roku předváděla a tahala ho do postele. Než mu Bukama s ostatními dali hadori. V pohraničí byl znakem dospělosti meč, který začal nosit už v deseti, byť to bylo trochu brzy, ale pro Malkieřany byla důležitější ona čelenka z pletené kůže. Jakmile si s ní poprvé stáhl vlasy, sám rozhodoval, kam půjde, kdy a proč. A temná píseň Morny přešla v jek, jenž přehlušil vše ostatní. Přísaha, jež mu dosud tiše špitála v srdci, ho přinutila tančit na svou notu.

Už je to skoro deset let, co ho Edeyn viděla odjíždět z Fal Moranu, a byť byla pryč, když se vrátil, stále si dokázal její tvář vybavit lépe než obličej kterékoli ženy, jež s ním od té doby sdílela lože. Už nebyl malý kluk a nemyslel si, že ho milovala, jen aby byla jeho první milenkou, přesto se mezi Malkieřany drželo staré rčení: Tvá carneira nosí část tvé duše navždy, jako stuhu ve vlasech. Pevný zvyk, silný jako zákon.

Jedny dveře do stáje skříply a za nimi se objevil Bukama, bez kabátu, podolek košile nepořádně zastrkaný do kalhot. Bez meče vypadal nahý. Opatrně, skoro váhavě otevřel obě křídla dveří a pak teprve vešel. "Co budeš dělat?" zeptal se nakonec. "Racelle mi řekla o tom... o Zlatém jeřábovi."

Lan uklidil prsten a nechal ze sebe odtéci prázdnotu. Náhle byla všude Edeynina tvář, vždy na samém okraji zorného pole. "Ryne říkal, že chce jít dokonce Nazar Kurenin," nadhodil zlehka. "To by byl pohled, co?" V boji s Mornou může pomřít celé vojsko. Nebylo by to poprvé. Ale vzpomínky na Malkier už také vymíraly. Národ byl vzpomínkou stejně jako země. "Ten kluk u brány si může nechat narůst vlasy a požádat otce o hadori." Lidé zapomínali, snažili se zapomenout. Až zmizí poslední muž se staženými vlasy, poslední žena se znamením na čele, zmizí i Malkier? "Ryne by si možná i rozpletl ty copy." Veselí ho opustilo, když dodával: "Ale stojí to za to? Někomu asi ano." Bukama se ušklíbl, ale zachoval mlčení. Jemu to za to asi stojí.

Starší muž přešel ke stání Slunečního kopí, ale jako by náhle zapomněl, proč tam šel, začal si pohrávat s grošákovým sedlem. "Všechno něco stojí," řekl, aniž by zvedl oči. "Ale je cena a cena. Tahle lady Edeyn..." Podíval se na Lana a zvedl hlavu. "Vždycky se dožadovala všech práv a splnění závazků do poslední maličkosti. Zvyk tě k ní váže a ať děláš cokoli, ona z těch pout udělá opratě, když se nějak nevyvlékneš."

Lan zastrčil palce za pásek. Bukama ho z Malkieru vynesl přivázaného na zádech. Poslední z pětice. Bukama měl právo mluvit bez okolků, i když se to týkalo Lanovy carneiry. "Jak se můžu bez hanby vyvléknout ze svých závazků?" zeptal se hlasem hrubším, než chtěl. Zhluboka se nadechl a smířlivěji pokračoval: "Pojď, v hospodě je lepší vzduch než tady. Ryne chtěl vyrazit na tah. Pokud tě tu ovšem nechce paní Arovniová. A když o tom mluvím, kolik nás budou stát pokoje? Jsou pěkné? Doufám, že za ně nechce moc."

Bukama se k němu připojil u dveří, rudý jako rak. "Moc ne," odpověděl rychle. "Ty máš slamník na půdě a já... ehm... já spím u Racelle. Rád bych vyrazil, ale myslím, že Racelle... asi by mě nepustila... no... Ty štěně!" zavrčel. "Nějaká holka jménem Lira tam rozhlašuje, že ten slamník nebudeš potřebovat, ani se moc nevyspíš, takže si nemysli, že můžeš...!" Odmlčel se, když vyšli na denní světlo, proti tmavé stáji tak jasné. Skřivan ještě zpíval o jaru.

Přes jinak prázdny dvorek šlo šest mužů. Šest obyčejných chlapíků s meči u pasu, jaké potkáte na každé ulici. Než ale pohnuli rukou, než na něj zaostřili oči a přidali do kroku, Lan pochopil. Už ho chtělo zabít tolik lidí, že to poznal ihned. A po boku měl Bukamu, vázaného přísahou, jež by mu znemožnila boj, i kdyby u sebe měl meč. Kdyby se oba zkusili ukrýt ve stáji, zabijáci by je dohnali, než by stačili zavřít dveře, čas se zpomalil a roztáhl jako studený med.

"Dovnitř, a zavři závoru!" štěkl Lan, když chytil meč. "To je rozkaz, zbrojnoši!"

Nikdy v životě Bukamovi neporučil tak ostře a stařec chvíli zaváhal, než se obřadně uklonil. "Můj život patří vám, Dai Shane," pravil zastřeným hlasem. "Rozkaz."

Než Lan došel k útočníkům, ze stáje se ozvalo klapnutí závory. Úleva mu byla cizí. Vznášel se v ko'di, jeden celek s mečem, jenž právě hladce vyklouzl z pochvy. Jeden celek s muži, kteří se k němu s dupotem hnali po udusané hlině a v běhu tasili.

Vrah hubený jako volavka vyrazil před ostatní a Lan zatančil naučené figury. Čas jako studený med. Skřivan zazpíval a vyzábělý muž zařval, když mu 'Kráječ mraků' usekl pravou ruku v zápěstí. Lan odplul stranou, aby se na něj nemohli sesypat všichni najednou, proplouval od jednoho k druhému. Lehký 'Soumračný déšť' otevřel obličej jednoho tloušťíka spolu s levým okem a mladý zrzek rozpáral Lanovi košili na prsou 'černými oblázky na sněhu'. Jen v pohádkách jeden přemohl šest nezraněn. 'Rozvitá růže' rozpárala levou paži plešatému útočníkovi a zrzek nasekl koutek Lanova oka. Jen v pohádkách se jeden postavil šesti a přežil. To věděl od začátku. Povinnost byla horou, smrt peříčkem, a on byl povinován Bukamovi, protože ho jako dítě nosil na zádech. Pro tuhle chvíli ale žil, tedy bojoval, kopl zrzka do hlavy, tančil k smrti, tančil a dostával rány, krvácel a tančil po ostří břitvy života. Čas jako studený med, proplouval mezi postavami a čekal na jediný možný konec. Myšlenky mu byly vzdáleny. Smrt jako peříčko. 'Pampeliška ve větru' prosekla hrdlo jednookému tloušťíkovi - po ztrátě oka bojoval dál s neztenčenou vervou - a útočník s rozčesaným plnovousem a kovářskými rameny překvapením vyhekl, když mu Lan při 'Polibku zmije' prohnal čepel srdcem.

Pak si Lan najednou uvědomil, že sám stojí na nohou a po dvoře se válí šest těl. Zrzek naposledy zaškubal nohama a pak ze všech sedmi už dýchal jen Lan. Oklepal s čepele krev a zbytky otřel o kovářův příliš tenký kabátec. Pak meč zasunul do pochvy stejně obřadně, jako by skončilo cvičení s Bukamou.

Z hospody se vyhrnuli lidé, kuchaři i podkoní, služky a štamgasti, a volali, co že se to děje a co dělají na zemi ty mrtvolky. První byl Ryne, meč v ruce, tvář prostou výrazu. Postavil se k Lanovi. "Šest," zamumlal s pohledem upřeným na mrtvé. "Ty máš opravdu štěstí jak sám Temný."

Černooká Lira dorazila k Lanovi těsně před Bukamou a společně opatrně roztrhali Lanovo oblečení na prosekaných místech, aby prohlédli rány. Kdykoli odhalili další, choulostivě se otrásla, ale o tom, zda se má poslat pro Aes Sedal a kolik bude potřeba stehů mluvila stejně chladně jako Bukama. Když pak došlo na šití, přezíravě mu vzala jehlu a pustila se do díla sama. Kolem obcházela paní Arovniová, držíc si sukně, aby si je neumazala o krvavé bláto, nenávistně si prohlížela mrtvolky na vlastním dvoře a hlasitě nadávala, že lupiči by se tu nemotali takhle za světla, kdyby strážé dělaly svou práci. Domanská žena, co po Lanovi pokukovala už uvnitř, se připojila stejně halasně a vysloužila si tak jen ránu a rozkaz od hospodské, ať je tedy přiveďte. Na takovém zacházení s hostem bylo vidět, jak je paní Arovniová otřesena, a s ní všichni ostatní, protože domanská žena ani necekla a odběhla. Hostinská dál hartusila něco o loupežnících a mezitím zapojila chlapy do práce s odklizením mrtvol.

Ryne sklouzl pohledem z Bukamy ke stáji, jako by něčemu nerozuměl - mohla to být pravda -, ale řekl jen: "Neřekl bych, že to byli lupiči." Ukázal na vraha, co vypadal jako kovář. "Tenhle naslouchal Edeyn Arrelové, dokud tu byla, a její řeč se mu líbila. Myslím, že tenhleten taky." Když zavrtěl hlavou, zazvonily mu na copech rolničky. "Je to zvláštní. O pozdvížení Zlatého jeřába začala mluvit, jakmile se rozneslo, že jsi padl na Zářících hradbách. Tvé jméno přitahuje muže, ale kdybys byl mrtvý, stala by se ona el'Edeyn." Když viděl, jak se na něj Lan s Bukamou podívali, rozhodil rukama. "Nikoho neobviňuji," dodal rychle. "Lady Edeyn bych z něčeho takového nikdy nevinil. Jsem si jist, že je zosobněná ženská něha a milosrdenství." Paní Arovniová si významně odkašlala a Lira poznamenala šeptem něco v tom smyslu, že ten pohledný Arafelan toho o ženách moc neví.

Lan nesouhlasně vrtěl hlavou. Edeyn se snadno mohla rozhodnout dát ho odstranit, kdyby to vyhovovalo jejím zájmům, tu a tam mohla nechat rozkazy pro případ, že by fáma o jeho smrti nebyla pravdivá. Ale pokud to i udělala, nemělo smysl zmiňovat její jméno ve spojení s vrahy, zvláště před tolika lidmi.

Bukama roztáhl proseknutý rukáv na Lanově košili. "Kam odsud pojedeme?" zeptal se polohlasem.

"Do Chachinu," odpověděl po chvilce Lan. Vždycky měl na vybranou, ale někdy nebyla ani jedna možnost příjemná. "Budeš tu muset nechat Sluneční kopí. Chci zítra vyrazit s úsvitem." Na nového koně

pro zbrojnoše mu zlato stačilo.

"Šest!" zavrčel Ryne a prudce vrazil meč do pochvy. "Myslím, že pojedu s tebou. Stejně se nemůžu vrátit do Shon Arbely, dokud si nebudu jistý, že Ceiline Noremanová kvůli mně nezabije manžela. Rád zas uvidím Zlatého jeřába v letu."

Lan přikývl. Vzátl do ruky zlatý praporec a zase odložit to, co si slíbil před tolika lety, nebo ji zastavit, pokud bude moci. Tak či tak se střetne s Edeyn. Morna by byla daleko přijatelnější.

Honit se za proroctvím, řekla si Moirain koncem prvního měsíce, znamená málo dobrodružství, zadek otlačený ze sedla a spoustu zklamání. Tři přísahy ji ještě svrběly pod kůží. Vítr lomcoval okenicemi, Moirain si na tvrdé dubové židli poposedla a skryla netrpělivost za douškem čaje bez medu. V Kandoru se v domácnosti nebožtíka pohodlí omezovalo na minimum. Nijak by ji nepřekvapilo, kdyby na vytepávané skřini železných hodin s motivem listů nad vyhaslým krbem uviděla námrazu.

"Bylo to tak divné," povzdychla si paní Najimová a po desáté k sobě přitiskla své dcery. Třináctiletá nebo čtrnáctiletá děvčata Colar a Eselle po ní zdědila dlouhé černé vlasy a modré oči ještě odrážely nedávnou ztrátu. I matčiny oči vypadaly v propadlé tváři velké a jednoduché šedé šaty jí byly napohled o Číslo větší. "Josef dával ve stáji na lucerny vždycky pozor, paní," pokračovala, "a nikdy tam nenosí otevřený oheň. Kluci museli malého Jerida vzít za tátou, ať se podívá, jak pracuje, a..." Další prázdný povzdech. "Všichni tam zůstali. Jak mohla celá stáj tak rychle chytit plamenem? Nedává to smysl."

"Máloco postrádá smysl," řekla soucitně Moirain a odložila hrnek na stolek. Litovala je, ale žena se začínala opakovat. "Nedokážeme ho vždy pochopit, ale může nás utěšit, že všechno má nějaký smysl. Kolo času nás vpřádá do krajky jak chce, ale krajka sama je dílem Světla."

Když se slyšela, potlačila úsměv. Ta slova potřebovala důstojnost a váhu, již její mládí postrádalo.

Kdyby jen čas běžel rychleji. Alespoň pět let. Za pět let by získala plnou sílu a veškerou váhu a důstojnost, jakou bude kdy potřebovat. Ale bezvěkost, jež přicházela po letech práce s jedinou silou, by jí současný úkol ještě ztížila. Nemohla si dovolit, aby byly její návštěvy spojovány s Aes Sedai.

"Pravdu povídáte, paní," zamručela zdvořile vdova, i když oči prozradily její pravé myšlenky. Ta mladá cizinka nemůže nic vědět. Díky modrému kamínku kesiere na zlatém řetízku na čele a tmavozeleným šatům se šesti barevnými pruhy, byť měla právo na víc, připadala Moirain paní Najimové jen jako cairhienská šlechtična, jedna z mnoha, jež se po porážce Cairhienu Aielem vydaly do světa. Urozená paní z méně významného rodu, jménem Alys a ne Moirain, jež utěšuje vdovy, protože sama v boji s Aielany ztratila krále. Byla to důvěryhodná historka, i když jí strýček ani trochu nescházel.

Paní Najimová zřejmě pochopila, že dala svůj skutečný názor příliš najevo, a rychle mluvila dál: "To jenom že Josef měl vždycky takové štěstí, milostpaní. Každý o tom mluvil. Říkali, že kdyby Josef Najímá spadl do díry, na dně by nasel opály. Když ho lady Kareil povolala do boje proti Aielanům, bála jsem se o něj, ale ani ho neškráblí. Když přišla horečka, vyhnula se nám i dětem obloukem. I když se o to Josef nijak nesnažil, paní si ho oblíbila. Vypadalo to, že na nás Světlo opravdu začalo zářit. Jerid se narodil celý a zdravý, za pár dní skončila válka, paní nám za Josefovy služby zařídila živnost tady ve stáji a..."

Polkla slzy, které už nedokázala vyplatkat. Colar se dala do štkání a matka si ji přitáhla k sobě s tichou útěchou na rtech.

Moirain vstala. Zase se opakuje. Tady už nemá co dělat. Jurine také vstala, nijak vysoká, a přece o dlaň vyšší než Moirain. Obě dívky jí mohly hledět přímo do očí. Už si na to zvykla, co opustila Cairhien.

Donutila se ještě chvíli zůstat, vyjádřit ještě jednou soustrast a vnutit vdově koženou tobolku, když jí děvčata přinesla rukavičky a kožešinou lemovaný plášť. Malou tobolku. Získat hotovost znamenalo zajít za bankéřem a prozradit stopu. Ne že by Aielové nechali její statky ve stavu, kdy hned ponesou peníze. A ne že by bylo příliš pravděpodobné, že ji někdo hledá. Přesto by prozrazení rozhodně mohlo být nepříjemné.

Moirain se rozzlobila, když si žena zatvrzele odmítla měšec vzít. Ne, to nebyl pravý důvod. Pro hrdost měla pochopení a navíc se o ni už postarala lady Kareil. Ve skutečnosti ji rozzlobilo, že tak touží zmizet. Jurine Najimová přišla jednoho rána v ohni o manžela a tři syny, ale Jerid se narodil skoro o dvacet mil dál. Pátrání pokračovalo. Moirain nebyla ráda, že v souvislosti se smrtí dítěte cítí úlevu. Ale cítila ji.

Venku pod šedým nebem si přitáhla plášť k tělu. Nevnímat zimu byl jednoduchý trik, ale kdokoli by teď

šel po canluumských ulicích s rozhaleným pláštěm, přitahoval by pozornost. Přinejmenším každá cizinka, když ne rovnou Aes Sedai. Navíc nepustit si zimu k tělu neznamenovalo ji nevnímat. Jak tomuto nečasu místní mohou bez legrace říkat "předjaří", naprosto nechápala.

Přes skoro mrazivý vítr nad střechami byly ulice nacpané lidmi, takže se musela prodírat vírem osob, dvoukoláků i vozů. Do Canlua zřejmě přijel celý svět. Se stručnou omluvou se kolem ní protlačil kníratý Tarabořan, pak se na ni zamračila snědá Altařanka a potom se o ni otřel Illiánek s plnovousem, ale bez kníru, moc pěkný chlap a nijak zvlášť vysoký.

Jindy by mu možná věnovala druhý pohled, v jiném městě. Teď si ho skoro nevšimla. Pozorovala ženy, zvláště ty lépe oblečené v hedvábu Či jemné vlně. Kdyby jich jen tolik nenosilo závoj. Dvakrát v davu uviděla Aes Sedai, ale neznala je. Žádná se nedívala jejím směrem, přesto šla se sklopenou hlavou po druhé straně ulice. Možná by se měla zahalit závojem. Kolem se protáhla masitá žena se zahalenou tváří. V takovém hábitu by na dva sáhy nikdo nepoznal ani samu Sierin Vayovou.

Moirain se při té myšlence zachvěla, ať byla jak chce směšná. Kdyby se nová Amyrlin dozvěděla, co tu dělá... Zapojit se bez rozkazu a bez oznámení do tajných plánů by jistě neušlo trestu. Bez ohledu na to, že Amyrlin, jež je vymyslela, zemřela ve spánku a na jejím stolci teď sedí jiná žena. Internace na statku do konce pátrání by byl ještě ten nejlehčí trest.

Nebylo to spravedlivé. S přítelkyní Siuan pomáhaly shromáždit jména pod záminkou, že pomáhají každé ženě, která porodila v době, kdy Aiel ohrožoval samotný Tar Valon. Ze všech zúčastněných věděly jen ony dvě, o co opravdu jde. Třídily ta jména pro Tamru. Skutečně podstatné byly děti narozené za hradbami, i když příslibenou pomoc samozřejmě dostala každá přihlášená matka. Jen chlapci ze západního břehu řeky Erinin, ze svahů Dračí hory.

Ze zadu na ni zařval rozzlobený ženský hlas a Moirain vyskočila dobrou stopu nad zem, než si uvědomila, že to je jen formanka a pobízí bičem podomního obchodníka s pečeným masem, aby se jí klidil z cesty. U Světla! Statek by byl ta nejlehčí možnost! Pár chlapů kolem Moirain se drsně smálo, jak vyskočila, a jeden, snědý Taireřan v pruhozaném kabátě, si nevybíravě zavtipkoval na téma studeného větru pod sukněmi. Smích zesílil.

Moirain šla důstojným krokem dál, rudá ve tváři, ruku sevřenou na stříbrném jílcí nože. Bez přemýšlení sevřela pravý zdroj a jediná síla ji zaplavila radostným životem. Stačil jí jediný pohled přes rameno; když byla plná saidar, vůně zesílily, barvy ožily. Dokázala by spočítat nitky v rozhaleném plášti rozesmátého Taireřana. Usměrnila jemné proudy síly a vzduchu, a chlapci spadly s rozvázanou tkanicí volné kalhoty k nohám. S kletbou kolem sebe omotal plášť, aby odrazil plískanici zlomyslného veselí. Ať vidí, jak se jemu zalíbí studený vítr a obhroublé vtipy!

Uspokojení jí vydrželo jen tak dlouho, dokud se držela zdroje. Výbušná povaha a špatné sebeovládání jí vždycky dělaly problémy. Každá žena, schopná usměrňovat, by si jejího splétání z dostatečné blízkosti všimla, viděla by kolem ní plát saidar. Ty tenké pramínky by cítila i nejslabší sestra ve věži na třicet kroků. To se tedy skrývá opravdu skvěle.

Přidala do kroku, aby se dostala od místa příhody co nejdál. Trochu pozdě, ale víc teď dělat nemohla. Přejela prsty po knížečce v brašně u pasu a pokusila se soustředit na svůj úkol. Udržet plášť přitážený k tělu jen jednou rukou nebylo možné. Vlál kolem ní ve větru a za chvíli si bodavou zimu pustila na kůži. Sestry, které konaly pokání každou chvíli, to neměly v hlavě v pořádku, ale trest slouží mnoha účelům a ona potřebovala připomínku. Když nedokáže udržet opatrnost, může se stejně dobře vrátit do Bílé věže a zeptat se, kde má začít okopávat tuřiny.

V duchu přeškrtnula jméno Jurine Najimové. Další jména v knížečce už byla přeškrtnuta i ve skutečnosti. Matky pěti chlapců narozených na špatném místě. Matky tří děvčátek. Za Zářícími hradbami se proti Aielanům sešikovalo na dvě stě tisíc mužů, a přece tolik žen stále rodilo děti. Musela jí to vysvětlit jedna starší sestra. Válka nebyla krátká a muži po sobě u vědomí blízké smrti chtěli zanechat část sebe sama. Ženy věděly, že jejich manželé mohou druhý den padnout, a chtěly si uchovat alespoň tu část.

Během klíčových deseti dnů porodily stovky žen a při tom zmatku, kdy tu prošli vojáci snad ze všech zemí, bylo často těžké zjistit, kdy a kde přesně se dítě narodilo. Nebo kam rodiče odešli, když už válka skončila a spojenecká armáda se rozpadla spolu se Spojenectvím. Příliš mnoho zápisů znělo: "Saera Deosinová. Manžel Eadwin. Z Murandy. Syn?" Bylo třeba prohledat celou zem, řídit se jen dvěma

jmény, navíc bez jistoty, že žena opravdu porodila chlapce. Moc zápisů připomínalo: "Kari al'Thorová. Z Andoru? Manžel Tamlin, druhý kapitán illianských kompaňonů, t.č. v záloze." Mohli jít kamkoli a nebylo jasné, zda měli vůbec nějaké dítě. Někdy měla v seznamu jen matku a šest či osm pravděpodobných názvů domovské vesnice, jež mohla ležet kdekoli ve dvou nebo třech zemích. Soupis snadno identifikovatelných se kvapem zkracoval.

Dítě ale najít musely. Chlapce, který dospěje s poskvrněnou mužskou polovinou jediné síly. Moirain se při té představě mimovolně otřásla. Proto bylo pátrání tak utajené, proto byly Moirain a Siuan, stále ještě jen čerstvě přijaté, když se o narození dítěte náhodou dozvěděly, odsunuty mimo a udržovány v nevědomosti. Tohle byla záležitost pro zkušené sestry. Ale komu mohla Tamra svěřit novinu, že narození Draka Znovuzrozeného bylo předpovězeno, že někde už saje z mateřského prsu? Měla stejné noční můry, jaké tak často probouzely ze sna Moirain a Siuan? Přesto chlapec dospěje a spasí svět, tak to říkala prorocství Draka. Pokud ho nenajde červená sestra; hlavním úkolem červeného adžah bylo lovit muže schopné usměrňovat a Moirain si byla jistá, že Tamra by žádné z nich nevěřila, ani ve věci novorozence. Dá se spolehnout na červenou, že uvěří v historku o budoucím spasiteli světa, když ví, co z něj kromě toho vyroste? Když si to uvědomila, byla Moirain najednou větší zima.

Hostinec, v němž měla malý pokojík, se jmenoval U Nebeských bran, a byl se třemi rozsáhlými patry pod zelenou střechou nejlepší a největší v Canluu. Okolní krámy zásobovaly pány a dámy na Jelením stání, jež se tyčilo přímo za hostincem. Ani by se tu nezastavila, kdyby bylo místo jinde ve městě. Zhluboka se nadechla a pospíšila dovnitř. Napětí ji nezbavilo ani teplo ze čtyř krbů, ani domácí vůně z kuchyně.

Výčep byl prostorný a všechny stoly pod jasně červenými trámy obsazené. Z větší Části prostě oděnými kupci, z menší bohatšími řemeslníky v barevných vyšíváných košilích. Ani si jich nevšimla. U Nebeských bran pobývalo přinejmenším pět sester a když vešla, všechny seděly dole. Hostinský Helvin pro Aes Sedai vždycky našel místo, i kdyby měl ostatní hosty sestěhovat po dvou na pokoj. Stranily se jedna druhé a také lidé, kteří by normálně Aes Sedai nepoznali, se už poučili a drželi se zpátky. U všech stolů bylo plno, ale pokud někdo vůbec seděl u stolu s Aes Sedai, byl to její strážce, muž tvrdých očí a nebezpečného vzhledu, jinak zcela obyčejný. Jedna z osaměle sedících sester byla červená; červené strážce neměly.

Moirain si strčila rukavičky pod paži, přes loket přehodila složený plášť a vykročila ke kamennému schodišti v protější stěně. Nijak spěšně, ale pomalu také ne. Dívala se přímo před sebe. Nepotřebovala vidět bezvěkou tvář nebo prsten ve tvaru hada zakousnutého do vlastního ocasu, aby věděla, že prochází kolem jiné sestry. Pokaždé cítila její schopnost usměrňovat a její sílu. Žádná se jí tu nevyrovnala. Cítila jejich talent a ony cítily její. Když ji sledovaly pohledem, jako by na ni sahaly prsty. Ale nechytaly. Žádná na ni nepromluvila.

Pak, právě když došla pod schody, za ní promluvil ženský hlas: "No podívejme se. To je ale překvapení."

Moirain se rychle otočila a snažila se udržet uhlazený výraz nepřiliš urozené dámy, jež zdraví Aes Sedai pukrletem. Dvě Aes Sedai. Nedokázala si představit horší náhodu, než setkání s těmihle dvěma.

Klidnou eleganci snědé Larelle Tarsiové podtrhovala bílá lok-tuše na dlouhých vlasech. Moirain učila několik předmětů, jako novicku i po přijetí, a ráda kladla otázky, jež nikdo nechtěl slyšet. Ještě horší ale byla Merean Redhillová, baculatá a tak mateřská, že s drdolem prošedivělých vlasů skoro vypadala na nějaký konkrétní věk. Pod Tamrou dohlížela na novicky a když bylo třeba najít něco, co by děvčata ráda ukryla, byla proti ní Larelle slepá. Obě měly vyšíváné šály, Merean modře lemovaný. K modrému adžah patřila i Moirain. To může něco znamenat. Nebo ne. Překvapilo ji vidět je takhle pohromadě; nikdy neměla dojem, že by se měly nějak zvlášť v oblíbeně.

Obě byly v usměrňování bohužel silnější než ona, byť to není navěky, ale rozdíl z její strany předpokládal jen úctu, nikoli poslušnost. V každém případě rozhodně neměly právo vměšovat se do jejích záležitostí. Zvyklosti v tomto bodě hovořily jasně. Pokud se ovšem také nepodílely na Tamřině pátrání a nevěděly o ní. Amyrlinin rozkaz stál nad všemi zvyky, nebo je dokázal změnit. Ale pokud tu kterákoli z nich řekne něco špatně, sestry v sále roznesou, že Moirain Damodredovna cestuje v převlečení a zpráva dorazí k

nesprávným uším stejně jistě, jako že klevety nosí smrt. Tak to na světě chodí. Brzy by ji dostihlo předvolání do Tar Valonu. Nadechla se a otevřela ústa, aby předešla nepříjemnostem, promluvil však někdo jiný.

"Tuhle zkoušet nemusíte," pravila osamělá sestra od nedalekého stolu, když se otočila na lavici. Felaana Bevainová ji po příchodu vyhmátla jako první. "Prý nemá zájem jít do Věže. Tvrdohlavá jako mezek. A tajnůstkářka. Řekly byste, že o divožence i v miň urozené rodině bychom slyšely, ale tahle holka si to nechává pro sebe."

Larelle a Merean se na Moirain podívaly, Larelle povytáhla tenké obočí, Merean potlačila úsměv. Většina sester neměla ráda divoženky, ženy, které úspěšně zvládly usměrňování mimo Bílou Věž.

"To je pravda, Aes Sedai," přisvědčila opatrně Moirain, ráda, že nemusí začínat sama. "Netoužím se stát novickou a také se jí nestanu."

Felaana se na ni zamyšleně podívala, ale dál mluvila k ostatním:

"Prý je jí dvaadvacet, ale z tohoto pravidla už pár výjimek bylo. Když holka řekne, že je jí osmnáct, my ji vezmeme. Pokud to není příliš zjevná lež, což v tomhle případě..."

"Naše zásady se nebudou obcházet," ucedila Larelle a Merean na půl úst dodala: "Nevěřím, že by tahle mladá dáma o svém věku lhala. Nechce se stát novickou, Felaano. Ať si jde po svém." Moirain si málem oddechla nahlas.

Felaana sice byla o dost slabší, aby si dala říct, ale přesto vstala, zjevně rozhodnuta v debatě pokračovat. V půli cesty se však podívala Moirain přes rameno na schody, vykulila oči a hned se zase posadila, hlavu skloněnou do talíře černého hrachu s cibulí, jako by pro ni na světě nic jiného neexistovalo. Merean a Larelle si přitáhly šály ke krku, modrý a šedý lem se zavlnily. Jasně toužily být někde jinde. Vypadaly, jako by jim podrážky vrostly do podlahy.

"Takže tohle děvče se nechce stát novickou," ozval se ze schodů ženský hlas. Moirain ho slyšela jen jednou, před dvěma lety, ale nezapomněla. V síle ji předčilo mnoho žen, ale o tolik jen tahle. Neochotně se ohlédla.

Zpod pletence vlasů šedých jako železo, zkrášených zlatými ozdobami - hvězdami, ptáky, půlměsíci a rybami – si ji prohlížely skoro černé oči. I Cadsuane měla šál, tentokrát lemovaný zelení. "Podle mého názoru, děvče," pravila suše, "by ti deset let v bílé jenom prospělo."

Každý měl za to, že Cadsuane Melaidhrinová zemřela někde na odpočinku, dokud se počátkem Aielské války neobjevila, a spousta sester by ji zřejmě raději viděla opravdu v hrobě. Cadsuane byla legendou. Navýsost nepříjemná věc, že byla naživu a dívala se na vás. Polovina historek o ní zněla naprosto neuvěřitelně, zatímco druhá byla zcela nemožná, byť je mohly podpořit důkazy. Někdejší král Tarabonu byl unesen ze svého zámku, když se rozneslo, že dokáže usměrňovat, a odvečen do Tar Valonu ke zkrocení, i když se ho vypravila vysvobodit armáda, jež v jeho moc nevěřila. V tichosti unesení byli i král Arad Domanu a královna saldejská, a když je Cadsuane konečně pustila, o hrozící válce se prostě přestalo mluvit. Říkalo se, že zákony Věže přizpůsobovala svým potřebám, nedbala na zvyklosti, šla vždy vlastní cestou a často na ni stáhla i ostatní.

"Děkuji Aes Sedai za její zájem," začala Moirain, ale pod tím pohledem zmlkla. Nebyl to tvrdý pohled. Jednoduše nesmiřitelný. Za ta léta si dávaly na Cadsuane pozor zřejmě i Amyrlin. Šeptalo se, že jednou Amyrlin dokonce napadla. To je samozřejmě nesmysl, vždyť by ji popravili! Moirain polkla a zkusila začít znovu, musela ale zase nasucho polknout.

Cestou ze schodů oslovila Cadsuane Merean a Larelle: "Přiveďte mi ji." Aniž by jim věnovala další pohled, proplula výčepem. Kupci a řemeslníci po ní pokukovali, někteří přímo, jiní po očku, i strážci ji sledovali, ale všechny sestry se dívaly přímo do stolu.

Merean se ve tváři objevilo napětí a Larelle si hlasitě povzdychla, přesto postrčily Moirain za zlatými ozdobami. Nemohla než jít. Alespoň Cadsuane k Tamřině pátrání patřit nemůže; od té návštěvy na začátku války v Tar Valonu nebyla.

Cadsuane je odvedla do salonku, kde v černém kamenném krbu hořel oheň a na červeném obložení stěn visely stříbrné lampy. Nedaleko ohniště se ohříval vysoký džbán a na malém vyřezávaném stolku ležel lakovaný podnos se stříbrnými číškami. Merean a Larelle obsadily dvě pestře čalouněná křesla, ale když si Moirain odložila plášť a chystala se také usadit, Cadsuane jí ukázala místo před ostatními sestrami.

"Tady se postav, děvče."

Moirain přemohla touhu zatít pěsti a postavila se, kam měla. S poslušností měla vždycky problémy. Než v šestnácti letech přišla do Věže, nemusela poslouchat skoro nikoho. Všichni poslouchali ji.

Cadsuane je všechny zvolna obešla, poprvé, podruhé. Merean s Larelle po sobě nechápavě pokukovaly a Larelle otevřela ústa, když ale uviděla Merean, zase je zavřela. Nasadily blazeovaný výraz; kdokoli by si pomyslel, že přesně vědí, o co kráčí. Cadsuane se po nich občas podívala, ale jinak věnovala pozornost hlavně Moirain.

"Většina čerstvých sester," začala znenáhla legendární zelená, "neodkládá šál ani na lože nebo do postele, ale ty nemáš šál ani prsten v jednom z nejnebezpečnějších míst vyjma samotné Morny. Jak to?"

Moirain zamrkala. Přímá otázka. Tahle žena opravdu nehleděla na zvyky, když se jí to hodilo. Pokusila se mluvit nenucené. "Čerstvé sestry si také hledají strážce." Proč se na ni tak zaměřila? "Já si svého ještě nepřipoutala. Slyšela jsem, že z mužů z pohraničí jsou dobří strážci." Zelená ji probodla takovým pohledem, že lehkého tónu hned zalitovala.

Cadsuane se zastavila za Larelle a položila jí ruku na rameno. "Co víš o tom děvčeti?"

Každá holka ve třídě považovala Larelle za vzor správné sestry a měla strach z jejího chladného uvažování. Bály se jí a chtěly být jako ona. "Moirain se učila rychle a pilně," odpověděla v zamyšlení.

"Ona a Siuan Sanche byly možná nejbystřejší, jaké kdy Věž viděla. Ale musíte něco vědět. Počkejte.

Byla trochu volnomyšlenkářka, a náladová, než jsme ji umírnily. Nakolik se nám to vůbec povedlo. S tou Sanchovic holkou byly samá legrace. Obě ale byly přijaty na první pokus a dostaly šál. Potřebuje samozřejmě trochu vyzrát, ale jednou z ní třeba něco bude."

Cadsuane přešla za Merean a zeptala se na totéž, jen dodala: "Měla ráda legraci, říká Larelle. Dělalá potíže?"

Merean s úsměvem zavrtěla hlavou. Žádná nechtěla být jako Merean, ale všechny věděly, kde se vyplakat nebo poradit, když něco nešlo probrat s nejlepší kamarádkou. Víc děvčat k ní šlo pro mateřské slovo než pro trest. "Potíže nedělala," řekla Merean. "Byla jen nevycválaná. Žádné z Moiraininých šprýmů nebyly zlomyslné, ale vymyslela jich spoustu. Jako novicka i jako přijatá ke mně šla pro výprask častěji než kterékoli tři jiné dohromady. Až na její kamarádku Siuan. Nejlepší kamarádky samozřejmě často ponoukají jedna druhou, ale tyhle za mnou posílali vždycky společně. Naposledy dokonce večer po přijetí." Místo usmívání se začala mračit stejně jako onoho večera. Ne zlostí, spíš údivem nad tím, co jsou mladé dámy schopné provést. Trošičku pobaveně. "Než by trávily noc rozjímáním, zkusily propašovat do postele jedné sestry - Elaidy al'Roihanové - myši. Přistihly jsme je. Pochybuji, že kdy jaká žena byla jmenována Aes Sedai s tak čerstvými šrámy po návštěvě dozorkyně novicек. I po složení tří přísah musely týden sedět na měkkém."

Moirain zachovala chladnou tvář, ruce nezačala v pěst, ale s červenáním nic nenadělala. Ten sladkokyselý úsměv, jako by byla ještě čerstvě přijatá. Potřebuje trochu vyzrát, co? Možná ano, ale stejně. A rozšiřovat takové důvěrnosti!

"Myslím, že o mně víte všechno, co potřebujete," řekla prkenně Cadsuane. Nikomu nebylo nic do toho, jak si byly se Siuan blízké. A tělesné tresty, až do podrobností! Elaida byla nepřátelská, tvrdá, kdykoli navštívila Věž, požadovala dokonalost. "Pokud jste spokojena, musím si zabalit. Odjíždím do Chachinu." Zaúpění polkla dřív, než ho vypustila z úst. Stále si nedokáže dát pozor na jazyk, když je našťvaná. Pokud Merean nebo Larelle také pátrají, mají přinejmenším zčásti stejný seznam jako ona. Včetně Jurime Najimové, lady Ines Demainové z Chachinu a Avene Saherové, co "bydlí ve vesnici na hlavní cestě mezi Chachinem a Canluem". Teď už stačilo jen prohodit, že potom míří do Arafelu a pak do Shienaru.

Cadsuane se usmála, ani trochu příjemně. "Odjedeš, až ti to dovolím, děvče. Mlč, když nejsi tázána. V tom džbánu by mělo být svažené víno. Nalij nám."

Moirain se otřásla. Děvče! Už nebyla žádná novicka. Tahle žena jí nemá co poroučet. Ale neohradila se. Došla ke krbu - odploužila se - a zdvihla stříbrný džbán s dlouhým krkem.

"Zdá se, že máš o tuto mladou ženu velký zájem, Cadsuane," nadhodila Merean, lehce se pootočila a dívala se, jak Moirain nalévá. "Měly bychom o ní něco vědět?"

Larelle se trochu výsměšně usmála. Jen trochu, kvůli Cadsuane. "Předpověděl snad někdo, že z ní jednou

bude Amyrlin? Já bych to do ní neřekla, ale věštit neumím."

"Můžu být naživu ještě třicet let," řekla Cadsuane a přijala od Moirain číši, "nebo jenom tři. Kdo ví?" Moirain vykulila oči a opářila si ruku horkým vínem. Merean zalapala po dechu, Larelle vypadala, jako by ji někdo praštil kamenem mezi oči. Kterákoli Aes Sedai by spíš plivla na stůl, než by se zmínila o svém věku nebo stáří nějaké sestry. Jenže Cadsuane nebyla kterákoli.

"S ostatními čísemi opatrněji," upozornila zcela nedotčena oživením v sále. "Děvče?" Moirain se vrátila ke krbu, oči stále vykulené, a Cadsuane pokračovala. "Meilyn je ještě o dost starší. Když obě odejdeme, zůstane nejsilnější Kerene." Larelle škublo ve tváři. "Něco tě znepokojuje?" Cadsuane se zeptala tak starostlivě, že falešnější už být nemohla. Na odpověď ani nečekala. "Když nebudeme o našem stáří mluvit, lidé stejně nezapomenou, že žijeme déle než oni. Pche! Od Kerene je k dalším pěti pořádný skok. Pěti, až dospěje tahle a ta Sanchovic holka do plné síly. A jedna z nich už je stejně stará jako já a málem na odpočinku."

"Chceš tím vůbec něco říci?" zeptala se Merean s náznakem nevolnosti. Larelle si tiskla ruce k žaludku, ve tváři zesinala. Na víno, jež jim nabídla Moirain, se stěží podívaly. Ona si číši nechala, ale nedokázala pozřít jediný doušek.

Cadsuane se zamračila, děsivý pohled.

"Za tisíc let se ve Věži neobjevil nikdo, kdo by se mi vyrovnal. Skoro šest set let nikdo na úrovni Meilyn nebo Kerene. Před tisíciletím by tohle děvče předčilo přinejmenším padesát sester. Za sto ale bude ona stát v první řadě. Nějaká silnější se možná do té doby najde, ale nebude jich padesát, a třeba nebude žádná. Vymíráme."

"Nerozumím tomu," odsekla Larelle. Už se vzpamatovala a zlobila se na sebe za předchozí slabost.

"Toho problému jsme si všechny vědomy, ale co s tím má společného Moirain? Myslíte si, že díky ní do Věže přijde víc dívek, silnějších?" Úšklebkem dala najevo, co si o takové možnosti myslí.

"Nerada bych o ni přišla, dokud se v ničem nevyzná. Věž si ji nemůže dovolit ztratit jenom proto, že je tak splašená. Podívej se na ni. Taková urozená cairhienská panenka." Cadsuane vzala Moirain za bradu a zvedla jí hlavu. "Než v tomhle oblečení najdeš strážce, děvče, zastřelí tě nějaký lupič, aby se ti podíval do peněženky. Lapka, který by jinak omdlel při pohledu na sestru, ti rozbije hlavu, a ty se probeřeš někde v postranní uličce připravená o zlato a možná o víc. Předpokládám, že si chceš prvního muže vybrat stejně pečlivě jako prvního strážce."

Moirain rozhořčeně ucukla. Napřed probíraly ji a Siuan, a teď tohle. O něčem se mluvit může, o něčem ne!

Cadsuane jí nevěnovala pozornost. Klidně usrkla vína a obrátila se k ostatním. "Než si najde na ochranu strážce, bude lépe ji nějak bránit před vlastním nadšením. Vy dvě, předpokládám, jedete do Chachinu. Bude tedy cestovat s vámi. Doufám, že ji nespustíte z očí."

Moirain konečně našla řeč, ale výhrady jí pomohly stejně jako předtím vztek. Merean a Larelle protestovaly stejně vášnivě. Aes Sedai žádný dohled nepotřebovala, ať byla jakkoli nezkušená. Každá dohlížela hlavně na vlastní záležitosti. Nezmínily se, o co jde - to by udělala málokterá sestra -, ale o společnost rozhodně nestály. Cadsuane ignorovala všechno, co nechtěla slyšet, předpokládala, že ji poslechnou, a využívala každé skulinky v argumentaci. Obě starší sestry se brzy v křeslech vrtěly a omezovaly se na tvrzení, že se potkaly teprve včera a ani si nejsou jisté, že chtějí cestovat spolu. V každém případě se obě chystaly strávit den dva v Canluu, zatímco Moirain chtěla odjet už dnes.

"To děvče tu počká s vámi," odpálila Cadsuane. "Výborně, jsme dohodnuty. Jsem si jistá, že teď chcete zařídít to, kvůli čemu jste přijely. Nebudu vás zdržovat."

Larelle si podrážděně upravila šál a cestou ze salonku bručela něco o tom, že jestli se jí bude cestou do Chachinu Moirain plést pod nohy, ať si ji nepřěje. Merean to přijala lépe, dokonce prohlásila, že se bude o Moirain starat jako o vlastní dceru, ale neusmívala se nijak nadšeně.

Jakmile odešly, Moirain se na Cadsuane nevěřičně podívala. Nikdy nic podobného nezažila. Snad jednou lavinu. Teď musela mlčet, dokud se nenaskytne příležitost utéct, aniž by ji Cadsuane nebo ostatní viděly. To bude nejlepší. "S ničím jsem nesouhlasila," oznámila chladně. Velice chladně. "Co když mám v Chachinu neodkladné záležitosti? Co když tu nechci čekat ještě dva nebo tři dny?" Přece jen se bude muset naučit dávat pozor na jazyk.

Cadsuane se zamyšleně dívala na dveře, za nimiž zmizely Merean s Larelle, ale teď se otočila a probodla Moirain pohledem.

"Nosíš šál pět měsíců a už máš neodkladné záležitosti? Pcha! Ještě ses nenaučila to nejdůležitější, totiž že teprve se šálem začíná pravé učení. Druhá nejdůležitější je opatrnost. Víím, jak je těžké jí dosáhnout, když jsi mladá, saidar tě svrbí v prstech a svět ti leží u nohou. O čemž jsi jistě přesvědčena." Moirain se jí pokusila skočit do řeči, ale stejně dobře by mohla čelit lavině. "Pokud se toho dožiješ, čeká tě v životě ještě hodně nebezpečí. Už teď se mu vystavuješ víc, než tušíš. Dobře poslouvej, co ti říkám. A zaříd' se podle toho. Dnes v noci se podívám k tobě do ložnice, a když nebudeš v posteli, najdu si tě a budeš brečet jako tehdy pro ty myši. Pak si můžeš osušit slzy tím šálem, co si kvůli němu připadáš nedotknutelná. Mýlíš se."

Moirain zírala na dveře, jež za sebou Cadsuane právě zabouchla, uvědomila si, že ještě drží číši v ruce, a hodila ji do sebe jedním lokem. Ta žena byla... strašlivá. Zvyklosti zakazovaly užít fyzického násilí proti jiné sestře, ale Cadsuane nevyhrožovala v náznacích. Řekla to naplno, při třech přísahách to tedy myslela doslova. Neuvěřitelné. Bylo náhodou, že se zmínila o Meilyn Arganyové a Kerene Nagashiové? Tyhle dvě Tamra také pověřila hledáním. Mohla by Cadsuane také pátrat? V každém případě Moirain z hledání elegantně vyřadila přinejmenším na týden. Tedy pokud opravdu půjde s Merean a Larelle. Ale proč jen na týden? Pokud se také podílí na pátrání... Pokud Cadsuane ví o ní a o Siuan... Pokud... Stát tu a hrát si s prázdnou číškou jí nijak nepomůže. Sebrala z opěradla složený plášť.

Když vyšla do výčepu, spousta lidí se po ní otočila, někteří se soucitem v očích. Jistě si představovali, jaké to je, když si na vás zasednou tři Aes Sedai, a ta představa se jim rozhodně moc nelíbila. Ve tvářích sester by ale politování nenašla. Felaana měla evidentně radost; zřejmě měla za to, že lady Alys je už zapsaná mezi novickami. Cadsuane nebylo nikde vidět, ba ani ostatní dvě.

Moirain se otřesena proplétala mezi stoly. Měla tolik otázek a nedokázala najít jedinou odpověď. Přála si mít tu Siuan; Siuan byla na hádanky odbornice a nic ji nedokázalo rozházet.

Dveřmi z ulice nakoukla dovnitř mladá žena a rychle ucukla.

Moirain zakopla. Hodně si něco přej a uvidíš to. Zena znovu nahlédla dovnitř, kápi složenou na batohu, a opravdu to byla Siuan, statná a pohledná, oděná v omšelý modrý šat.

Tentokrát Moirain uviděla, ale nerozběhla se k ní, ukázala bradou na ulici a zmizela.

Moirain skočilo srdce do krku, zahalila se pláštěm a vyšla ven. Siuan se proplétala pouličním mumrajem a po každém třetím kroku se otočila. Moirain ji rychle následovala, čím dál znepokojenější.

Siuan měla být o šest set mil dál v Tar Valonu u Cetalie Delarmové, hlavy výzvedné sítě modrého adžah. Prozradila to, když nadávala na osud. Po celou dobu noviciátu i po přijetí Siuan mluvila o tom, jak vyrazí do světa a všechno uvidí, ale Cetalia si ji vzala stranou, jakmile dostala šál, a ještě téhož večera začala Siuan třídit hlášení od žen a mužů ze všech zemí. Dokázala vidět souvislosti tam, kde jiným unikly. Cetalia byla stejně silná jako Merean a Siuan potřebovala tři čtyři roky, než si bude moci dovolit jí oznámit, že u ní končí. Jediný další způsob, jak se předtím dostat do Canlua... Moirain si povzddechla a když po ní hodil okem ušatý podomní prodavač špendlíků, odrazila ho tak vražedným pohledem, až odcouval.

Sierin by bylo podobné, že pro ni pošle Siuan, aby se mohly cestou navzájem deprimovat. Sierin byla tvrdá, bez špetky slitování. Amyrlin obvykle v den inaugurace odpouštěla tresty;

Sierin dala dvě sestry zmrskat a tři poslat do ročního vyhnanství. Jistě Siuan řekla, jaký trest pro Moirain zamýšlí. Otřásla se. Sierin nejspíš nějak spojí práci, půst, umrtvování těla i umrtvování ducha.

Sto kroků od hostince se Siuan zase ohlédla, počkala, dokud si nebyla jistá, že ji Moirain vidí, a odbočila do užší uličky. Moirain přidala do kroku.

Kamarádka pospíchala pod zhasnutými olejovými lampami, jež lemovaly dokonce i tuhle sevřenou špinavou ulici. Siuan Sanche, dceru rybáře z nejdivočejší části Tearu, nedokázalo nic vyděsit, ale tentokrát byl v jejích bystrých modrých očích strach.

Moirain se nadechla, aby rovnou vyslovila své obavy ze Sierin, ale vyšší dívka ji předešla.

"Řekni mi, žes ho našla, Moirain. Řekni mi, že je to ten Najimovic kluk, a můžeme ho poslat do Věže se stovkou sester."

Stovkou sester? "Ne, Siuan." Tohle nevypadalo na Sierin. "Co se děje?"

Siuan se dala do pláče. Siuan, která nikdy nenechala skanout jedinou slzu, dokud nebyly za dveřmi

Mereaniny pracovny. Objala Moirain a pevně ji k sobě přitiskla. Celá se chvěla. "Všechny jsou mrtvé," mumlala. "Aisha a Kerene, Valera a Ludice a Meilyn. Aishu a jejího strážce prý zabili banditi v Murandy. Kerene nejspíš spadla přes palubu v bouři v Alguenye. A Meilyn... Meilyn..."

Moirain ji objala a zkusila ji utěšit. A zděšeně se jí dívala přes rameno. Z žen, jež si Tamra vybrala, znaly pět, a všech pět teď bylo po smrti. "Meilyn už nebyla... nijak mladá," řekla pomalu. Nebyla si jistá, zda by to dokázala, kdyby před chvílí tak otevřeně nemluvila Cadsuane. Siuan to vylekalo a Moirain se donutila pokračovat. "Ani ostatní, ba ani Kerene." Ke dvěma stovkám už nebylo žádné mládí ani pro Aes Sedai. "A nehody se stávají. Loupežníci. Bouře." Stěží tomu věřila sama. Všechny? Siuan se vyprostila z objetí. "Ty tomu nerozumíš. Meilyn!" Zamračila se a protřela si oči. "Rybí střeva! Neříkám to jasně. Vzpamatuj se, ty pitomče!" Poslední větu řekla sama sobě. Merean a ostatní se velmi snažily trochu umírnit Siuanin slovník, ale jakmile dostala šál, vrátila se ke starým kletbám. Odvedla Moirain k obrácenému prázdnému sudu a posadila ji na něj. "Na to, co ti chci říct, by ses měla posadit. A já se radši taky posadím."

O kousek dál našla polámanou bednu a přitáhla si ji k sudu. Chvilí mačkala sukni, dívala se ke křižovatce a říkala něco o tom, že se po nich lidé dívají. Okolky Moirain nijak neuklidnily. Siuan zřejmě také ne. Když zase začala mluvit, často polykala, jako by se jí chtělo zvracet.

"Meilyn se skoro před měsícem vrátila do Věže. Nevím proč. Neřekla, kde byla nebo kam míří, ale chtěla se zdržet jen na pár nocí. Toho rána, co dorazila, jsem už věděla o Kerene a o ostatních. Tak jsem se rozhodla s ní promluvit. Nedívej se na mě takhle! Vím, co je opatrnost!" S "opatrností" by si Moirain Siuan nikdy nespojila. "Takže jsem proklouzla do její ložnice a schovala jsem se pod postel. Aby mě služebné nenašly, až jí půjdou převléknout povlečení." Siuan se trpce usklíbala. "Usnula jsem tam. Vzbudila jsem se až za světla, v posteli tu noc nikdo nespál. Tak jsem zase vyklouzla a šla dolů na druhou snídani. A jak jsem tak jedla ovesnou kaši, přišla tam Chesmal Emryová a... a řekla... že Meilyn našli v její posteli, že v noci zemřela." Rychle domluvila a zhroutila se.

Moirain byla velice ráda, že sedí. Její kolena by neudržela ani peříčko. Vyrostla uprostřed Daes Dae'mar, intrik cairhienského života, náznaků významu v každém slově, v každém činu. Tady ale nebylo místo na náznaky. Stala se vražda, "červené adžah?" navrhla nakonec, červená dokázala zabít sestru podezřelou z krytí muže, který dokáže usměřňovat.

Siuan popotáhla. "Meilyn neměla jediné zranění a Chesmal by odhalila jed nebo udušení nebo... To znamená užití síly, Moirain. Copak by mohla i červená udělat něco takového?" V hlase měla jen zlost, ale přesto si ze zad stáhla batoh, položila si ho do klína a objala ho, jako by se za ním chtěla schovat. Ve tváři se jí ale odrážel spíš vztek než strach. "Přemýšlej, Moirain. Tamra údajně také zemřela ve spánku. Jenom my víme, že u Meilyn to není pravda, ať už ji našly kdekoli. Napřed Tamra, pak začaly umírat ostatní. Smysl to dává jedině tak, že si někdo všiml, jak svolává sestry, a tolik chtěl zjistit důvod, že neváhal sáhnout i na samotný Amyrlinin stolec. Museli chtít něco schovat, něco tak důležitého, že kvůli utajení se nezaleknou ničeho. Kvůli tomu ji zabili, aby nebyli odhaleni, a pak začali zabíjet i všechny ostatní. Což znamená, že nechťejí, aby se chlapec našel, rozhodně ne živý. Nechtějí mít v Poslední bitvě Znovuzrozeného Draka. Chápat to jinak je jako chytat vítr."

Moirain se mimovolně podívala do ústí uličky. Pár lidí se k nim otočilo, ale nikdo dvakrát. Nikdo se nezastavil, když je uviděl.

O některých věcech se mluvilo snáz v obecné rovině. Sáhli na "Amyrlinin stolec", "ona" zemřela. Ne Tamra, nejméně, za níž si představily známou odhodlanou tvář. "Někdo" ji zabil. "Oni" nechťejí, aby se Znovuzrozený Drak našel. Zabít silou rozhodně zapovídaly tři přísahy, dokonce těm, které... které Moirain nechťejí jmenovat o nic víc než Siuan.

Nasadila kamennou tvář, donutila se mluvit klidně a vypravila ze sebe osudná slova: "Černé adžah." Siuan sebou škubla, ale pak rozlíceně přikývla.

Každá sestra se rozzlobila jen při náznaku, že mezi ostatními existuje i černé adžah, zasvěcené službě Temnému. Většina odmítla vůbec poslouchat. Bílá věž přes tisíc let představovala Světlo. Některé sestry však představu černých hned neodmítaly. Některé dokonce věřily. Málomocná by to však před jinou sestrou přiznala. Moirain to nechťejí přiznat ani sama sobě.

Siuan rozvázala tkaničky batohu, ale rychle pokračovala. "Myslím, že naše jména nemají - Tamra nás

nikdy nebrala za součást pátrání -, jinak by se mi taky stala nějaká 'nehoda'. Než jsem odjela, strčila jsem Sierin pod dveře lístek se svými dohady. Jenom jsem nevěděla, nakolik jí můžu důvěřovat. Amyrlinin stolec! Psala jsem levou rukou, ale klepala jsem se tak, že by moje písmo nikdo nepoznal, ani kdybych psala pravačkou. Játra a blesky! I kdybychom věděly, komu věřit, důkazy stojí na vodě."

"To mi stačí. Pokud vědí všechno, znají všechny, které si Tamra vybrala, a kromě nás už asi nikdo nezbyl. Pokud chceme mít naději, že najdeme chlapce jako první, musíme si pospíšet." Moirain se také snažila mluvit pevným hlasem. Potěšilo ji, že Siuan jen přikyvuje. Přes všechny řeči a strach by to nevzdala a ani ji nenapadlo, že Moirain by mohla. Velice povzbudivé. "Možná o nás vědí a možná ne. Možná mají dojem, že si mohou dvě čerstvé sestry nechat na konec. V každém případě ale můžeme věřit jen jedna druhé." Zbledla. "U Světle! Zrovna se mi v hospodě něco přihodilo!"

Snažila se vzpomenout na každé slovo, na každou podrobnost od chvíle, kdy Merean poprvé promluvila. Siuan naslouchala s nepřítomným výrazem ve tváři, přebírala a hodnotila. "Cadsuane může být jednou z Tamřiných vyvolených," přisvědčila, jakmile Moirain domluvila. "Nebo může patřit k černému adžah." Ani se nad těmi slovy nepozastavila. "Možná se tě jen snaží dostat z cesty, aniž by vzbudila podezření. Nesnáz je v tom, že každá z nich může být jedno nebo druhé." Naklonila se přes batoh a položila Moirain ruku na koleno. "Můžeš si ze stáje odvést koně, aby tě nikdo neviděl? Mám dobrou klisnu, ale nevím, jestli by nás obě unesla. Než pochopí, že jsme zmizely, musíme být už pár hodin odsud."

Moirain se nedokázala neusmát. O té dobré klisně měla své pochybnosti. Její kamarádka rozuměla koním asi stejně špatně, jako na nich jezdila, a někdy skoro spadla dřív, než se dalo zvíře do pohybu. Cesta na sever pro ni musila být utrpením. Plným strachu. "Nikdo neví, že tu jsi, Siuan," řekla. "Bude lepší, když to tak zůstane. Máš svůj seznam? Dobrá. Když tu počkám do rána, budu před nimi mít náskok celý den místo pár hodin. Ty teď jed' rovnou do Chachinu. Dám ti něco peněz." Podle stavu jejího oblečení se dalo soudit, že Siuan poslední úsek cesty spávala v křoví. Jako rybářská dcerka neměla rentu z latifundií. "Začni hledat lady Ines, já tě tam doženu."

Samozřejmě to nešlo tak snadno. Siuan byla tvrdohlavá jako mezek. Navíc měla právě ona, dcera rybáře, vždycky navrch, zatímco královská neteř nikoli, čehož se Moirain zpočátku trochu lekala, ale nakonec jí to přišlo přirozené. Siuan se vůdkyní už narodila.

"Stačí mi, co mám," zabručela, ale Moirain jí vnutila polovinu obsahu svého měšce. Když jí pak připomněla dětskou přísahu složenou po prvním měsíci ve Věži, že co má jedna, patří i druhé, Siuan zavřela: "Taky jsme si slibovaly, že si najdeme za strážce krásné mladé prince a provdáme se za ně. Holky toho namluví. Dávej na sebe pozor. Když mě v tom necháš, zakroutím ti krkem."

Objaly se na rozloučenou, ale Moirain nechtěla jít. Ještě před hodinou se nejvíc bála, že ji pošlou na statek nebo zmrskají březovým proutkem. A teď... černé adžah. Chtělo se jí zvracet. Kdyby tak měla Siuaninu odvalu. Když si kamarádka přehodila batoh přes rameno a vyklouzla na ulici, doprovodila ji pohledem a zatoužila patřit k zeleným. Jen zelené si osvojovaly více strážců a Moirain by teď měla nejraději za zády alespoň tři nebo čtyři.

Cestou zpátky po hlavní ulici se nedokázala dívat po těch, kdo ji míjeli, ať to byl muž či žena. Pokud v tom mělo prsty černé adžah - kdykoli na to jméno pomyslela, zvedl se jí žaludek -, účastnili se štvance i další sluhové Temného. Nikdo nepopíral existenci pomýlených lidí, kteří věřili, že jim dá Temný nesmrtelnost a pro tu naději dokázali zabíjet a páchat nejružnější zlo. A pokud může být kterákoli sestra černá, každý, koho potkala, může být zaprodanec. Doufala, že si to uvědomuje i Siuan.

Když došla k Nebeským bránám, ve dveřích se objevila jedna sestra. Přinejmenším její část; viděla jen paži se šálem. Z hostince právě vyšel vysoký muž s bradkou rozdělenou do dvou pramenů se zvonečky, otočil se na ni a něco řekl, ruka mu však rázně ukázala ven a muž zamračeně prošel kolem Moirain. Nevěnovala by tomu pozornost, kdyby neměla plnou hlavu černého adžah a zaprodanců. Světlo je svědkem, že Aes Sedai se s muži bavily a některé nejen to. Ale ona přemýšlela o přísluhovačích Tmy. A černých sestrách. Kdyby tak dokázala rozeznat barvu lemu na tom šálu. Posledních třicet kroků skoro doběhla.

Merean a Larelle seděly spolu stranou ostatních u dveří, obě v šálech. Většina sester je nosila jen ke slavnostním příležitostem, nebo když chtěly někoho ohromit. Obě se dívaly, jak Cadsuane jde do svého salonku v doprovodu dvou šedovlasých mužů tvrdých jako ložské dubové dřevo. Také měla šál,

zdobený na zádech bílým plamenem Tar Valonu. Mohla to být kterákoli z nich. Cadsuane možná sháněla dalšího strážce; zelené je hledaly snad pořád. Onen muž před hostincem se možná mračil, protože jí nevyhovoval. Existovaly stovky vysvětlení a Moirain se ho rozhodla pustit z hlavy. Ohrožovalo ji příliš mnoho skutečných nebezpečí, než aby vymýšlela další.

Než ušla přes výčep tři kroky, naštal ji navrch hostinský Helvin, holohlavý mužik v pruhované zástěře, skoro stejně široký jako vysoký. Podal to tak, že když má v hospodě další tři Aes Sedal, musí sestěhovat hosty do méně pokojů. Lady Alys za takových okolností jistě nebude vadit, že jí dá do pokoje další dámu. Paní Palanová je navýsost příjemná osoba.

Heathel Palanová byla obchodnice s koberci z Murandy, byť hovořila se zpěvavým lugardským přízvukem. Moirain už ho měla od chvíle, co vstoupila do svého pokoje, až po krk. Oblečení jí ze skříně někdo převěsil na věšák, kartáč a hřeben udělaly u umyvadla místo toaletním potřebám paní Palanové. Baculatá ženuška by se možná ostýchala před "lady Alys", ale ne před divoženkou, která se měla ráno odebrat do Bílé věže a stát se novickou. Poučovala Moirain, jak si má novicka počínat, a všechno popletla. Doprovodila ji na večeri, sezvala ke stolu všechny známé trhovkyně a ty se také rády podělily o své znalosti Bílé věže. O neexistující znalosti. Přesto zabíhaly do nejjemnějších podrobností. Moirain chtěla jít brzy spát a tak jim uniknout, paní Palanová ale přišla hned za ní a povídala, dokud neusnula. Moirain prožila nepříjemnou noc. Postel byla úzká, obchodnice měla špičaté lokty a nohy studené navzdory teplu z vyhřívací pánve pod lůžkem a tlusté peřině. Konečně přišla bouřka, jež hrozila celý den, a vítr s hromy lomcoval okenicemi celé hodiny. Moirain pochybovala, že by přesto dokázala usnout. Hlavou jí kroužili zaprodanci a černé adžah. Viděla Tamru, jak ji někam vlečou z postele a pak ji na tajném místě mučí ženy s přístupem k síle. Někdy měly tváře Merean, Larelle a Cadsuane nebo kterékoli jiné sestry, jakou kdy viděla. Někdy se zas objevila její tvář na těle Tamry.

Když ještě potmě nad ránem vrzly dveře, Moirain se okamžitě chytila zdroje. Saidar ji naplnila až tam, kde se radost blíží bolesti. Nebylo to tolik síly, kolik dokáže zvládnout za rok, neřkuli za pět, ale o trošičku víc by ji teď připravilo o schopnosti nebo dokonce o život. Obojí bylo stejně strašné, přesto chtěla nabrat víc, a nejen proto, že síly člověk neměl nikdy dost.

Do pokoje strčila hlavu Cadsuane. Moirain na její slib - hrozbu zapomněla. Cadsuane samozřejmě uviděla záři, uviděla, kolik síly Moirain zadržuje. "Holka pitomá," řekla a odešla.

Moirain pomalu počítala do sta a pak vystrčila nohy zpod peřiny. Čekat už nemá cenu. Paní Palanová se obrátila na bok a začala chrápat.

Moirain usměrnila sílu ohně, zapálila jednu lampu a chvatně se oblékla. Tentokrát si vzala jezdecké oblečení. Ač nerada, rozhodla se nechat tu spolu s ostatními věcmi i sedlové brašny. Když ji teď před rámem někdo uvidí, nemusí z toho nic dělat, když ovšem přes rameno neponese zavazadla. Vzala jen to, co se jí vešlo do kapes od kabátu, čisté punčochy, spodničku a košili. Když za sebou zavírala, paní Palanová ještě chrápala.

Vyzábělý podkoní na noční službě byl překvapený, zeji vidí tak brzy za úsvitu, když ale dostal stříbrňák, dotkl se čela a osedlal její hnědou kobyli. Nerada tu nechávala nákladního koně, ale ani potrhlá šlechtična - to si mumlal podkoní - nejede na ranní projížďku se zavazadly. Vyškrábala se na Střelu do sedla s vysokou opěrkou, odměnila podomka úsměvem místo druhého stříbrňáku, který by dostal, kdyby si byl odpustil poznámky, a zvolna vyrazila do prázdných zarosených ulic. Prostě si vyjela, i když je brzy. Vypadalo to na pěkný den. Mraky se vypršely a vítr skoro utichl.

V ulicích ještě zářily lampy a nikde nezůstal ani bledý stín, přesto potkávala jen noční hlídky a po zuby ozbrojené lampáře, kteří obcházel město, zda nějaká svítlna nezhasla. Hotový div, že lidé dokáží žít tak blízko Morně, kde z každého stínu může vystoupit myrddraal. V noci nikdo nevycházal. Ne tady v pohraničí.

Proto ji překvapilo, když zjistila, že u západní brány není první. Přitáhla Střele uzdu a zůstala stát dost daleko od tří velkých mužů se zásobním koněm. Pozornost věnovali jen zavřené bráně, tu a tam prohodili slovo se stráží. Ani se na ni nepodívali. Ve světle lamp jim bylo jasně vidět do tváří. Šedivý stařec a mladík s tvrdými rysy měli vlasy svázané pletenými koženými čelenkami. Malkieřané? Měla dojem, že to je jejich znak. Třetí byl Arafelan s rozdvojeným plnovousem a rolníčkami. Právě toho viděla odcházet od Nebeských bran.

Než první paprsek slunce dovolil otevřít brány, do fronty se postavilo pár kupeckých povozů. Trojice mužů odjela první, Moirain ale před sebou nechala projet tucet těžkých vozů s osmispřežím, než překročila most a zamířila na silnici přes hory. Trojici mužů však nespouštěla z dohledu. Koneckonců zatím mířili stejným směrem.

Jeli rychle, jakožto zkušení jezdci skoro nedrželi uzdy, ale jí ostrý klus vyhovoval, čím dál se dostane od Cadsuane, tím lépe. Než kolem poledního dojeli do první vesnice, skupince domů s hospůdkou na úpatí zalesněného kopce, kupecké povozy už dávno zmizely v dálce. Moirain se zdržela jen tak dlouho, aby se stačila poptat, zda tu někdo nezná ženu jménem Avene Saherová. Odpověď zněla ne a Moirain cválala dál, dokud na udusané cestě před sebou zase neuvíděla trojici mužů, jež nepolevila v ostrém klusu. Třeba nevěděli víc, než se kterou sestrou Arafelan mluvil, ale potřebovala se o Cadsuane dozvědět vše, co mohla.

Vymyslela několik plánů, jak se k nim připojit, a všechny záhy zavrhl. Tři muži mohou na opuštěné cestě lesem považovat osamělou ženu za dobrou příležitost, zvláště pokud byli tím, čeho se obávala. Kdyby na to přišlo, snadno by je zvládla, ale tomu se chtěla vyhnout. Lesy přešly v roztroušené zemědělské usedlosti a ty se zase rozplynuly v lesích. Nad hlavou jim přelétl horský orel a ztratil se v kotouči zapadajícího slunce.

Jak se za ní protahoval stín, rozhodla se trojici mužů pustit z hlavy a najít si místo na spaní. S trochou štěstí narazí brzy na nějaký statek a když za stříbrňák nedostane postel, vyspí se na seně.

Tři muži před ní zastavili a chvíli se radili; pak jeden odvedl nákladního koně a odbočil do lesa. Zbylí dva nasadili koním ostruhy a vyrazili dál.

Moirain se za nimi dívala. Arafelan také odjížděl, ale když cestují společně, mohl se o setkání s Aes Sedai zmínit svému společníkovi. A s jedním mužem bude rozhodně méně práce než se třemi, když si dá pozor. Dojela k místu, kde odbočil do lesa, a sesedla z koně.

Stopování nechávala většina dam na svých myslivcích, ale Moirain se to naučila v dobách, kdy byla největší legrace lézt po stromech a špinit si šaty. V polámaných větvičkách a spadáném listí zůstala stopa, jakou by dokázalo sledovat i malé dítě. O nějakých sto kroků dál uviděla mezi stromy roklinu s jezírkem. Muž už svého pohledného hnědáka odsedlal a lehce mu svázal přední nohy, teď pokládal na zem nákladní sedlo. Byl to ten mladší z obou Malkieřanů. Takhle zblízka vypadal ještě vyšší. Odepnul pásek s mečem, posadil se čelem k jezírku, meč odložil vedle sebe a položil ruce na kolena. Zrak upřel na hladinu, ještě zářivou ve stínech pozdního odpoledne. Nepohnul jediným svaem.

Moirain rozvažovala. Jasně ho tu nechali, aby uchystal tábor. Ostatní se vrátí. Otázka nebo dvě ale moc času nezaberou. A když bude rozhazený - třeba z toho, že mu zčistajasna stojí za zády neznámá žena -, mohl by odpovědět dřív, než se stačí rozmyslet. Moirain uvázala uzdu Střely k nízké větvi, zvedla sukně a plášť a vykročila, jak nejtíšeji dovedla. Za mužem stál nízký pahrbek a na něm se zastavila. Pomůže jí, když si přidá trochu výšky. Muž byl hodně vysoký. A nebude špatné, když ho překvapí se svým nožem v jedné ruce a jeho mečem v druhé. Usměrnila sílu a šklubla pochvou i mečem. Každé překvapení jí jenom...

Pohyboval se rychleji než myšlenka. Když chytila pochvu oběma rukama, on už ji třímal v pěsti, druhou rukou ji popadl pod krkem za límec. Než si vzpomněla, že by mohla usměrňovat, už letěla vzduchem. Měla sotva čas si všimnout, jak se k ní blíží hladina jezírka, sotva čas něco zakřičet, nevěděla co, a už naplocho dopadla na vodu, vyrazila si dech a klesla pod hladinu. Voda byla úplně ledová! V šoku z ní vyprchala všechna saidar.

Vydrápala se na nohy, ale zůstala stát po pás v mrazivé vodě, kašlala, mokré vlasy se jí lepily na obličej, promočený plášť jí tížil na ramenou. Vztekla se otočila k útočníkovi, vztekla podruhé sevřela zdroj.

Přijímací zkoušky zahrnovaly rovněž usměrňování pod velkým vnějším tlakem a tehdy jí dělali daleko horší věci, než co prožívala teď. Otočila se, odhodlána srazit ho na zem a třískat, dokud nebude skučet! Stál na pahrbku, kde ještě před chvílí byla ona, vrtěl hlavou a mračil se. Když si jí konečně uráčil všimnout, došel na břeh jezírka, sklonil se a podal jí ruku. "Není moc moudré chtít odloučit muže od jeho meče," prohlásil a s pohledem na její barevné pruhy dodal: "urozená paní." Neznělo to jako omluva. Jasně modrýma očima se stále vyhýbal jejímu pohledu. Jestli se jí chce smát...!

Něco si hudrala a nemotorně se brodila až ke břehu, kde mohla vzít jeho ruku do obou svých... a vši

silou zabrala. Nevěnovat pozornost ledové vodě na žebrech nebylo snadné, a když je mokrá ona, bude on také, i bez použití...

Narovnal se, zvedl ruku a na ní visela Moirain.

Nevěřicně na něj zírala, dokud ji nepoložil na zem a neotočil se k ní zády.

"Rozdělám oheň a navěším kolem deky, aby ses měla kde usušit," zavrčel, aniž by se jí podíval do očí. Slovo dodržel a než přijeli zbylí dva muži, hrála se u ohničku v kruhu rozvěšených příkrývek, vytažených z nákladního sedla. Na usušení samozřejmě oheň nepotřebovala, ani soukromí. Správné usměrnění síly vody jí vyhnalo vlhkost z vlasů i šatů dřív, než se svlékla. Ale dobře, že to neviděl. Navíc ocenila teplo ohničku. Musí za zástěnou zůstat dost dlouho, aby si myslel, že si opravdu sušila vlasy nad plamenem. A zcela rozhodně neopouštěla saidar.

Když ostatní přijeli, hned se ptali, zda ho "tamta" sledovala do lesa. Věděli o ní? Pocestní si v těch dobách dávali pozor na loupežníky, ale to si všimli osamělé ženy a poznali, že je sleduje? Vypadalo to podezřele.

"Cairhieňanka, Lane? Počítám, že ty jsi už nějakou nahatou viděl, ale já nikdy." To nedokázala přeslechnout. A jak ji plnila síla, slyšela ještě něco: šepot oceli o kůži. Meč na obústku pochvy. Upředla několik vzorů, které by je zmrazily na místě, a vykoukla ven dírkou v dece.

S překvapením zjistila, že ten, co ji hodil do vody - Lan? - stál k její zástěně zády. To on tasil meč.

Arafelan, čelem k němu, vypadal trochu vyvedený z míry. "Pamatuješ si pohled na Tisíc jezer, Ryne," připomněl mu chladně Lan. "Potřebuje snad žena ochranu před tvým zrakem?"

Chvilí měla dojem, že Ryne také vytasí meč, ale starší muž, ošlehaný šedivý bojovník stejně vysoký jako ostatní, situaci vyřešil, když je vzal oba stranou a cestou hovořil o jakési hře zvané "sedmičky". Vypadala velice zvláště. Lan a Ryne seděli v tureckém sedu tváří v tvář, meče v pochvách, vtom bez varování tasili a t'ali po krku druhého. Čepel zarazili vždy těsně před cílem. Stařec ukázal na Ryneho, oba uklidili meče a zopakovali totéž. Dokud se dívala, hra se nezměnila. Ryne možná nebyl tak přehnaně sebevědomý, jak se zdálo.

Za zástěnou z příkrývek se snažila vzpomenout, co kdy slyšela o Malkieru. Nic moc, kromě dějepisu.

Ryne si pamatoval na Tisíc jezer, musí být tedy také Malkieřan. Mělo to něco společného se ženami v nouzi. Když je teď s nimi, může tu zůstat, dokud se nedozví, co půjde.

Zpoza dek vyšla už dokonale připravená. "Uplatňuji právo osamělé ženy," prohlásila formálně. "Cestuji do Chachinu a žádám vás o ochranu vašich mečů." S tím vtiskla každému muži do dlaně těžkou stříbrnou minci. Tím "právem osamělé ženy" si nebyla moc jistá, ale stříbro většinou muže zaujalo. "A dvě další pro každého, až dorazíme do Chachinu."

Zareagovali trochu jinak, než předpokládala. Ryne obracel stříbrňák v prstech a provrtával ho pohledem. Lan se na svůj bez zájmu podíval a pak ho strčil do kapsy u kabátu. Uvědomila si, že jim dala své poslední tarvalonské peníze, ale mince z Tar Valonu kolovaly všude spolu s měnami všech ostatních zemí. Bukama, ten prošeďivělý bojovník, položil levou ruku na koleno a uklonil se. "Je mi ctí vám posloužit, paní. Do Chachinu můj život patří vám." Také měl modré oči a také uhýbal před jejím pohledem.

Doufala, že se z něj nevyklube zaprodanec.

Něco z nich vytáhnout bylo velice těžké. Nemožné. Napřed měli plné ruce práce s rozbíjením tábora, péčí o koně, rozděláváním většího ohně. Zřejmě se jim nechtělo trávit předjarní večer bez vatry. Bukama s Lanem nad večeří složenou z chleba a sušeného masa, již do sebe jen s přemáháním hltavě nenaházela, stěží prohodili slovo. Její žaludek věděl až moc dobře, že toho dne ještě nejedla. Ryne povídal a byl docela okouzlující, když se usmíval, měl dolíčky ve tvářích a jiskru v oku, ale neposkytl jí sebemenší narážku na hostinec U Nebeských bran nebo na Aes Sedal. Když se ho konečně zeptala, proč míří do Chachinu, posmutněl.

"Každý musí někde umřít," odpověděl tiše a odešel si upravit lůžko.

První hlídku si vzal Lan a posadil se zkříženými nohama nedaleko Ryneho lože. Když Bukama ulil oheň a zachumlal se kousek od Lana do svých dek, upředla kolem každého z nich strážného ducha. Proudý hlídacího kouzla dokáže držet i ve spánku, a kdyby se v noci kdokoli z nich pohnul, duch by ji probudil, aniž by si čehokoli všiml. Znamenalo to, že se vzbudí, kdykoli se budou střídat na hlídce, ale to byla nutná cena. Sama ležela o kus dál a když se ukládala ke spánku, Bukama zabručel něco, co nepochytila.

Jasně ale slyšela Lanovu odpověď.

"Spíš bych věřil Aes Sedai, Bukamo. Běž spát."

Všechna zpola zapomenutá zlost v ní znovu vzplála. Ten chlap ji hodil do ledového jezírka, neomluvil se, a teď...! Usměrnila vzduch a vodu s trochou země. Z hladiny se zvedl široký sloup vody, stoupal stále výš k měsíci, až se na konci ohnul a dopadl na hlupáka, co si nedokázal dát pozor na jazyk!

Bukama s Rynem vyskočili, na rtech kletby, ale než proud vody zastavila, počítala pomalu do deseti.

Uvolněná voda se rozcákla po táboře. Cekala, že uvidí promočeného, polozmrzlého muže, jehož snadno naučí příslušné úctě. Opravdu byl promočený, u nohou se mu dokonce plácalo pár drobných rybek. Stál ale vzpřímeně, v ruce tasený meč.

"Stínomil?" ozval se nevěřicně Ryne a nad ním Lan přisvědčil: | "Možná! Braň tu ženskou, Ryne!"

Bukamo, hlídej západ, já půjdu na východ."

"Žádný stínomil!" křikla Moirain a všichni se zastavili. Cívěli na ni. Ráda by měla více světla, aby jim viděla do tváře, ale stín na měsíci dodával na druhou stranu i jí na tajemnosti. S nemalým úsilím nasadila mrazivý vyrovnaný tón Aes Sedai. "Není moudré chovat se k Aes Sedai jinak než s úctou, pane Lane."

"Aes Sedai?" zašeptal Ryne. Přes tmou byl v jeho tváři jasně vidět strach. Možná to byl strach.

Nikdo už nevydal ani hlásku, jen Bukama tiše nadával, když tahal lůžko z bahna. Ryne dlouho hledal suché místo a kdykoli se na něj podívala, poklonil se. Lan se nijak nesnažil uschnout. Chvilí hledal na hlídku sušší plácek, ale pak se posadil tam, kde ho polila, do kaluže a do bláta. Mohla to považovat za projev pokory, ale to by po ní nesměl tak vyzývavě pokukovat. Málem se jí podíval i do očí. Jestli byla tohle pokora, nejponíženější lidé na světě byli králové.

Samozřejmě kolem nich znovu upletla hlídku. Když už se odhalila, bylo to tím víc potřeba. Nějakou dobu ještě neusnula. Měla o čem přemýšlet. Zaprvé se ani jeden nezeptal, proč je sledovala. A ten chlap zůstal stát na nohou! V polospánku pak přemítala o Ryneovi. Smůla, že z ní teď má strach. Byl roztomilý a jí nevadilo, když ji chce muž vidět nahou. Jen když o tom vykládá ostatním.

Lan věděl, že na cestu do Chachinu nebude vzpomínat rád, a nemýlil se. Dvakrát přišla bouřka, ledový déšť s kroupami, ale to bylo ještě to nejmenší. Bukama byl našťvaný, že odmítl přísahat věrnost té zakrslé ženštině, co o sobě tvrdila, že je Aes Sedai, ale znal důvody a tedy ho k ničemu nenutil. Kdykoli si ale myslel, že ho Lan slyší, vrčel něco o tom, že ať Aes Sedai nebo ne, vychovaný muž dodržuje jistá pravidla. Jako by neuznával Lanovy důvody. Ryne se nakrucoval a bezostyšně na ni zíral, prokazoval jí pozornost a oplýval komplimenty na "pleť jako bělostný hedváb" a "hluboká černá jezera očí" jako dvořan puštěný ze řetězu. Zřejmě se nedokázal rozhodnout, zda bude omámený nebo vyděšený, předváděl tedy obojí. Už to by stačilo, ale Ryne měl pravdu: Lan už nahou Carhieňanku viděl, ne jednu, a všechny se ho pokusily zaplést do svých intrik. Během zvláště památných deseti dnů na jihu Cairhienu ho šestkrát málem zabili a dvakrát oženili. Cairhieňanka a zároveň Aes Sedai? Strašlivé spojem.

Tahleta Alys - řekla jim, ať ji oslovují Alys, což bylo stejně pochybné jako hadí prsten, který záhy schovala zpátky do kapsy u pasu s tím, že nikdo nesmí vědět, že je Aes Sedai - tahle "Alys" měla nesnesitelnou povahu. Normálně mu to nevadilo, u ženy ani u muže, chladná nebo divoká. Alys byla jako led. Té první noci seděl v mokru, aby pochopila, že dokáže přijmout, co mu způsobila. Když už měli cestovat společně, raději se ctí. To přece musí pochopit. Ale nechápala.

Jeli rychle, v žádné vesnici nestavěli na dlouho a většinou spávali pod širým nebem, protože žádný z nich neměl na nocleh v hospodě a na ustájení koní. Spal, kdy mohl. Druhé noci zůstala vzhůru a ujistila se, že on také nespí. Kdykoli začal klimbat, šlehl ho neviditelný proutek. Třetí noci se mu nějak do bot a do šatů dostal písek, silná vrstva. Vyklepal, co mohl, ale den nato jel zase olepený hrubým pískem. Čtvrté noci... Nechápal, jak mu dokáže nahnat do spodního prádla tolik mravenců a jak je přinutí štípat všechny najednou. Určitě to způsobila ona. Když otevřel oči, stála nad ním a vypadala překvapená, že nevykřikl. Jasně čekala na nějakou reakci, ale nevěděl jakou. Určitě ne slib věrnosti. Bukamova přísaha stačila a navíc od ní dostal peníze. Ta ženská dovedla urazit, aniž by o tom věděla.

Když ji za sebou poprvé uviděli, jak předjíždí kupecké karavany a vzdává se tak ochrany jejich stráží, Bukamu napadlo, proč by osamělá žena mohla sledovat tři muže. Když nedokáže jednoho přemoci za denního světla šest hrdlořezů, možná by to zvládla za noci jedna žena. Bukama se samozřejmě nezmínil o

Edeyn. Kdyby to udělal, nebyl by teď nervózní, ale mrtvý. Alys ovšem nikdy nic nevysvětlila, ať na to Bukama čekal sebevíc. Edeyn na něj mohla nasadit ženu v domnění, že si nebude dávat pozor. Tak dával Lan pozor na ni. Podezřelý mu ale bylo jediné to, že kdykoli zastavili v nějaké vesnici, poodešla stranou a na něco se vyptávala. Jakmile přišli blíž, zmlkla. Dva dny od Canlua se vyptávat přestala. Možná našla v malé trhové vsi zvané Ravinda odpověď, ale pokud ano, nepotěšila ji. Té noci našla nedaleko tábora dostatek kopřiv a Lan málem ztratil trpělivost.

Pokud bylo Canluum město kopců, byl Chachin městem hor. Tři nejvyšší se tyčily skoro míli do výšky i přes odseknuté vrcholky, a všechny se ve slunci třpytily barevnými glazovanými střechami a obkladovými dlaždicemi paláců. Na nejvyšší hoře zářil nade všechny rudozelený zámek Aesdaishar, na praporu nad nejvyšší kupolí se vzpínal rudý hřeben. Město obklopovaly tři hradby s věžemi a kolem nich na sto kroků široký příkop, překlenutý tuctem mostů; na každém stála samostatná pevnost. Panoval tu příliš čilý ruch a Morna byla dost daleko na to, aby tu strážní zachovávali stejnou ostražitost jako v Canluu, překročit Most východu slunce v davu lidí i vozů však přesto nějakou dobu trvalo. Jakmile se dostali dovnitř, Lan se neobtěžoval přitahovat uzdu.

"Jsme za hradbami Chachinu," řekl ženě. "Slib byl splněn. Své peníze si nech," dodal chladně, když zapátrala v měšci.

Ryne hned začal něco o tom, že k Aes Sedai se takhle chovat nikdo nesmí a Bukama zavrčel cosi o mužích se způsoby prasat. Žena sama hleděla na Lana tak bezvýrazně, že vskutku mohla být tím, za co se vydávala. Nebezpečný výmysl, pokud lhala. A pokud ne...

Otočil Mandarba, pobídl ho a pěšáci i jezdcí se mu hned klidili z cesty. Bukama s Rynem ho dohnali v půli cesty nahoru na Aesdaishar. Pokud je Edeyn v Chachinu, bude tam. Bukama a Ryne moudře mlčeli.

Zámek zabíral celou plošinu na vrcholu hory, úžasná ohromná stavba samá kopule a balkón, rozlohou nejméně padesát lánů, městečko samo pro sebe. Pod obloukem s taškovou střechou stála dokořán velká bronzová brána s rudým hřebcem, a jakmile se Lan strážím představil - jako Lan Madragoran, ne al'Lan -, hned byly samý úsměv a poklona. Sloužící v červené a zelené jim přiběhli odvést koně a každého ubytovat v komnatách příslušejících jeho postavení. Bukama a Ryne dostali po malém pokojíku nad kasárnami. Lanovi přidělili tři komnaty zdobené hedvábnými gobelíny, z ložnice měl výhled do zámecké zahrady, k ruce dvě služebné a nohatého poskoka na vyřizování pochůzek. Pár dobře volených otázek mu přineslo uspokojivé odpovědi. Královna Ethenielle postupovala středem země, ale princ Brys, její manžel, prodléval na zámku. Stejně tak lady Edeyn Arrellová. Ženy se potutelně usmívaly, když mu to říkaly; od začátku věděly, že právě to chce slyšet.

Umyl se sám, ale nechal služebné, ať ho obléknou. Nebyl důvod je ponížovat jen proto, že tu slouží. Měl jednu nepříliš obnošenou hedvábnou košili a pěkný černý hedvábný kabátec, vyšívaný na rukávech zlatými růžemi se zahnutými trny. Růže na znamení stesku a vzpomínek. Pak poslal ženy hlídat za dveře, posadil se a čekal. Setkání s Edeyn musí proběhnout na veřejnosti, pokud možno uprostřed davu. Přišlo od ní pozvání do jejích komnat, ale nepřijal ho. Slušnost mu dávala nárok na odpočinek po cestě, přesto uběhlo až příliš mnoho času, než mu shatayan přinesla pozvánku od Bryse. Velitelka všech sloužících na zámku byla důstojná prošeďivělá žena, majestátní jako královna, a to, že se mu věnovala osobně, mohl považovat za čest. Cizinci vždy potřebovali na cesty po zámku průvodce. Meč nechal na lakovaném stojanu za dveřmi. Tady mu nijak nepomůže a mohl by urazit Bryse, protože by naznačil, že se tu Lan necítí bezpečně.

Zprvu čekal soukromou schůzku, ale shatayan ho odvedla do sloupové síně plné lidí. Tiší sluhové se proplétali davem a nabízeli kořeněné víno kandorským lordům a dámám v hedvábí zdobeném rodovými erby i cechovním pohlavárům se znaky řemesel na vlněných hábitech. I ostatním. Lan uviděl muže s hadori, kteří ho jinak nenosili už nejméně deset let. Ženy s vlasy ostříhanými na ramenou nebo ještě výš měly na čele namalované znamení ki'sain. Všichni ti, kdo se rozhodli nezapomenout na Malkier, se mu klaněli a ženy vysekávaly pukrlata.

Princ Brys byl podsaditý ošlehaný muž ve středním věku, napohled spíš uvyklý brnění než zelenému hedvábí, i když ve skutečnosti mu vyhovovalo obojí. Byl Etheniellíným zbrojnošem, generálem jejích vojsk a zároveň manželem. Vzal Lana za ramena a nedovolil mu uklonit se.

"Tohle u člověka, který mi v Morně dvakrát zachránil život, nechci vidět, Lane," zasmál se. "Mimo to jsi svým příchodem předal trochu svého štěstí Dirykovi. Dnes ráno spadl z balkónu, dobrých padesát stop, a nezlomil si jedinou kost v těle." Pokynul svému druhorozenému synovi, vytáhlému černoookému mládenci také v zeleném hedvábí, ať předstoupí. Na spánku měl dlouhý šrám a chodil trochu prkenně, ale uctívou poklonu pokazil jen širokým úsměvem. "Teď by se měl učit," prozradil Brys, "ale tolik tě touží vidět, že by se mu stejně popletla písmenka a mečem by se píchl." Chlapec se zamračil a ohradil, že by se o meč nikdy nezranil.

Lan se mu poklonil stejně uctivě a pak musel čelit záplavě otázek. Ano, bojoval s Aiely na jihu i v shienarských močálech, ale jsou to jen lidé, i když nebezpeční, a rozhodně nedorůstají deseti stop. Před zabíjením si opravdu halili tváře, ale své mrtvé nejedli. Ne, Bílá věž není vysoká jako hora, i když je vyšší než jakékoli lidské dílo, které Lan kdy spatřil, dokonce i Tearský kámen. Kdyby dostal příležitost, vytáhl by z něj chlapec o Aielech úplně všechno, i o divech jižních velkoměst jako Tar Valon a Far Madding. Jistě by nevěřil, že Chachin je stejně rozlehlý.

"Lord Mandragoran tvou zvědavost uspokojí později," řekl chlapci Brys. "Teď se ale musí setkat s někým jiným. Tak pospěš zpátky k paní Tuvalové a svým knížkám."

Edeyn vypadala přesně, jak si ji Lan pamatoval. Ano, byla o deset let starší, na skráních začínala šedivět a kolem očí měla vrásky, ty černé oči ho ale zase pohltily. Ki'sain měla stále bílý, jak se na vdovu sluší, a vlasy jí pořád splývaly v černých loknách až pod pás. Přes šaty si oblékla rudý hedvábný přehoz domanského střihu, přiléhavý a téměř průsvitný. Byla krásná, ale tady ani ona nic nezmohla.

Chvíli se na něj jen chladně zpytavě dívala, jak jí skládá poklonu. "Bylo by bývalo... jednodušší, kdybys ty přišel za mnou," řekla, jako by jí nevadilo, zda ji Brys uslyší. A pak k všeobecné mu překvapení poklekla a vzala jeho dlaň do svých. "Při Světlu," prohlásila pevným jasným hlasem, "já, Edeyn ti Gemallen Arrellová, přísahám věrnost al'Lanu Mandragoranovi, pánu Sedmi věží, lordu z Jezer, pravé čepeli Malkieru. Kéž zničí Stín!" I Bryse to poplašilo. Ticho vydrželo, dokud Lanovi nepolíbila prsty; pak na všech stranách vypukl jásot a volání "Zlatý jeřáb!" a dokonce "Kandor bojuje za Malkier!"

Hluk mu dovolil vyprostit ruce a pomoci jí na nohy. "Má paní," začal upjatě.

"Co se má stát, ať se stane," přerušila ho a položila mu dlaň na ústa. Pak se vrátila do davu těch, kdo ho chtěli obklopit, blahopřát mu - kdo by mu na místě přísahali věrnost, kdyby je nechal.

Vysvobodil ho až Brys, když ho odvedl na ochoz s kamenným zábradlím dvě stě stop nad střechami města. Bylo to známé místo, kde Brys o samotě rozjímal, a nikdo za nimi nešel. Vedly sem jediné dveře, žádné okno, a nedoléhaly sem ani zvuky ze zámku. "Co budeš dělat?" zeptal se prostě starší muž, když se procházeli.

"Nevím," odpověděl Lan. Vyhrála jen drobnou potyčku, ale děsilo ho, jak snadno. Žena, která nosila ve vlasech část jeho duše, byla nepříjemným protivníkem.

Potom se už jen tiše bavili o lovu, o lupičích a jestli loňské vzepětí Morny vydrží dlouho. Brys zalitoval, že musel stáhnout armádu z války s Aielany, ale neměl jinou možnost. Probírali povídačky o muži, který dokáže usměrňovat - každý zdroj ho umístí oval jinam. Brys historku považoval za další pustou smyšlenku a Lan s ním souhlasil. A o Aes Sedai, které byly všude a nikdo nevěděl proč. Ethenielle mu napsala, že cestou v jedné vesnici dvě sestry chytily ženu, která se vydávala za Aes Sedai. Ta žena dokázala usměrňovat, ale nic dobrého jí z toho nevzešlo. Obě pravé Aes Sedai ji provlekly vesnicí a donutily přiznat se každému zbylému obyvateli ke svému zločinu. Jedna z nich ji pak odvedla do Tar Valonu k potrestání, ať už to je cokoli. Lan se přistihl, jak doufá, že Alys jim v tomhle nelhala.

Také doufal, že toho dne už na Edeyn nenarazí, ale čekala na něj v pozlaceném křesle v jeho komnatách. Služebné zmizely z dohledu.

"Už nejsi nijak krásný, zlato," řekla, jakmile vešel. "Dokonce se obávám, že až víc zestárneš, bude z tebe šereda. Ale spíš než tvář se mi na tobě vždycky líbily oči. A ruce."

Zarazil se s rukou na klíce. "Má paní, ani ne před dvěma hodinami jsi přísahala..." Zarazila ho.

"A budu poslouchat, králi. Ale král o samotě se svou carneirou přestává být králem. Přinesla jsem tvé daori. Podej mi ho."

Neochotně se podíval, kam ukázala, a na stolečku uviděl lakovanou krabičku. Zvednout tenké víčko bylo jako zvedat balvan. Uvnitř ležel složený a spletený dlouhý pramen vlasů. Vzpomínal na všechny

podrobnosti onoho rána po jejich první noci, kdy ho odvedla do ženského křídla královského paláce ve Fal Moranu a za přihlížení dvorních dam a služebnictva mu ostříhala vlasy nad rameny. Dokonce jim vysvětlila, co to znamená. Ženy se dobře bavily a vtipkovaly, zatímco on seděl Edeyn u nohou a pletl jí z vlastních vlasů daori. Edeyn jen dodržela zvyk, ale svým způsobem. Vlasy byly měkké a ohebné; musela je každý den nechat něčím napustit.

Pomalu k ní došel, poklekl a podal jí daori. "Na důkaz toho, co ti dlužím, Edeyn, vždycky až na věky." I když mu v hlase nezněl zápal onoho prvního jitra, jistě ho pochopila.

Vlasy si nevzala. Místo toho si ho pozorně prohlédla. "Věděla jsem, že nebudeš pryč tak dlouho, abys zapomněl naše zvyky," řekla nakonec. "Pojď."

Vstala, chytila ho za zápěstí a odvedla k oknu s výhledem do zahrady o deset kroků níž. Dva sluhové zalévali z věder záhony a po břidlicové pěšině šla mladá žena v modrých šatech, jásavých jako rané kvítky pod stromy.

"Moje dcera Iselle." Na okamžik se jí v hlase ozvala láska a hrdost. "Pamatuješ se na ni? Dnes je jí sedmnáct. Svého carneiru si ještě nevybrala" - svého prvního si vždycky vybíraly dívky, mládenci neměli možnost volby - "ale stejně myslím, že už by se měla vdát."

Matně si vybavil dítě, které vždy prohánělo sloužící, matčina miláčka, ale hlavu měl tehdy plnou jen Edeyn. "Je jistě stejně nádherná jako její matka," pravil zdvořile. Převracel daori v prstech. Dokud ho držel, byla ve výhodě, měla všechny trumfy, ale musela si ho vzít. "Edeyn, musíme si promluvit." Jako by ho neslyšela.

"Ty už máš taky čas se oženit, zlato. Když nemáš žádné ženské příbuzné, je to na mně."

Když si uvědomil, co naznačuje, ztratil dech. Napřed tomu nedokázal uvěřit. "Iselle?!" zachraptěl. "Tvoje dcera?!" Mohla dodržovat zvyky podle svého, ale tohle byl skandál. "K něčemu tak hanebnému mě nedonutíš, Edeyn. Ani ty, ani tohle." Zatřásl jí před očima daori, ale ona se jen podívala a usmála.

"Samozřejmě tě nutit nebudu, zlato. Jsi muž, žádný kluk. Přesto ctíš zvyky," zamyslela se a přejela prstem po prameni vlasů v jeho ruku. "Asi si opravdu potřebujeme promluvit."

Odvedla ho však do postele.

Moirain strávila většinu dne nenápadným vyptáváním po hospodách a horších čtvrtích Chachinu, kde její šaty přitahovaly pozornost hospodských i hostů. Jeden výčepní s uhýbavým pohledem jí řekl, že jeho podnik pro ni není, a pokusil se ji doprovodit do lepšího, zatímco jinde jí šilhavá ženština s kulatým obličejem rovnou upozornila, že jí ostatní profesionálky klidně vyškrábou oči, když se nespakuje dost rychle. Růžolící otcovský typ ji zase nutil pít svažené víno, které připravil kdesi mimo dohled. Nezbyvalo jí než zatnout zuby a jít dál. Právě sem by se byla Siuan ráda vypravila, když po přijetí dostaly vycházku, bylo tu lacino a stěží by sem zavítala jiná sestra, ale o modrooké Taireňance nikdo neslyšel. Studený den se zvolna ukládal k další mrazivé noci.

Právě vedla Sřelu dlouhými se stíny, sledovala v uličce podezřelé pohyby a říkala si, že pro dnešek to bude muset vzdát, když tu k ní Siuan zezadu přiběhla.

"Říkala jsem si, že mě tu budeš hledat," prohlásila Siuan a chytila ji za loket. "Pojď dovnitř, než zmrzneme." Také podezíravě sledovala stíny v uličce a hrála si s nožem, jako by kterýchkoli deset lapků nedokázala snadno vyřidit síla. Tím by se ovšem prozradily. Zřejmě bylo nejmoudřejší rychle zmizet.

"Tahle čtvrt' není pro tebe, Moirain. Pár chlápků by si tě tu dalo k večeři, než bys pochopila, že jsi v hrnci. To se směješ nebo dusíš?"

Ukázalo se, že Siuan bydlí v nejslušnějším hostinci zvaném Večernice, jenž sloužil drobným obchodníkům, zvláště ženám, jež se nechtěly nechat obtěžovat halasem výčepu. Tady to zajišťovali dva pořizci s býčí šíjí. Siuan měla čistý a teplý pokoj, byť malý, a hospodská, hubená ženská rozhodnutá netrpět žádné vylomeniny, neměla nic proti, aby se Moirain přistěhovala. Pokud ovšem připlatí.

Když si Moirain věšela plášť na věšák, Siuan se posadila na nepříliš prostornou postel na zkřížené nohy. Oproti Canluu vypadala lépe. Jasný cíl jí vždy naplnil nadšením. "Pořádně jsem si užila, Moirain, to ti povím. Ten pitomý kůň ze mě cestou málem vytrásl duši. Stvořitel dal lidem k cestování nohy a loď, ne zadek. Počítám, že ta Saherová nebyla správný tip, jinak bys tu vyváděla jak pominutá. Ines Demainovou jsem našla skoro hned, ale nemůžu za ní. Nedávno ovdověla, ale syna má. Dala mu jméno

Rahien, protože viděla nad Dračí horou vycházet slunce. Aspoň se to povídá. Každý má dojem, že je to dost divný způsob, jak dát dítěti jméno."

"Syn Avene Saherové se narodil o týden dřív třicet mil od Dračí hory," oznámila Moirain, když se Suan nadechovala k dalšímu projevu. Potlačila nával nadšení. To, že matka při porodu viděla východ slunce nad Dračí horou ještě neznamená, že chlapec přišel na svět na jejím úpatí. Nebylo tu místo na židli ani na taburetku, sedla si tedy na kraj postele. "Když jsi našla Ines a jejího syna, proč za nimi nemůžeš?"

Ukázalo se, že lady Ines pobývá na zámku Aesdaishar, kam se mohla Suan dostat jedině jako Aes Sedai, kdyby se chtěla prozradit, nebo jako služebná, kdyby o ni stáli.

Zámek Aesdaishar. "To vyřešíme ráno," povzdychla si Moirain. Bylo to riskantní, ale s lady Ines si promluvit musely. Žádná z těch, které Moirain našla, na Dračí horu při porodu ani neviděla. "Nenarazila jsi někde na stopu... černého adžah?" Musí si na to jméno zvyknout.

Suan hned neodpověděla, jen se zamračila a otřela si dlaně o sukni. "Tohle město je divné, Moirain," řekla nakonec. "Na ulicích lampy, ženy pořádají souboje, i když to popírají, a koluje tu víc drbů, než vymyslí deset chlapů nalitých pivem. Některé jsou zajímavé." Předklonila se a položila Moirain ruku na koleno. "Všichni si vyprávějí o mladém kováři, který před pár dny zemřel se zlomenou páteří. Nikdo od něj moc nečekal, ale za poslední měsíc se z něj stal velký řečník. Přesvědčil svůj cech, aby vybral peníze na chudé, co se stahují do města ve strachu z loupežníků, na lidi bez cechu a bez původu."

"Suan, co to má u Světla..."

"Poslouchej, Moirain. Sám sehnal spoustu stříbra a vypadá to, že ho zabili, právě když nesl do cechovního domu šest nebo osm pytlů peněz. Vtip je v tom, že nikdo nevzal ani stříbrňák. A kromě těch zad neměl jediné škrábnutí."

Dlouze se na sebe podívaly. Moirain zavrtěla hlavou. "Nechápu, jakou to má souvislost s Meilyn nebo s Tamrou. Nějaký kovář? Suan, když uvidíme černé sestry všude, zblázníme se z toho."

"Nebo zemřeme, když před nimi budeme zavírat oči," opáčila Suan. "Budiž. Možná jsme v síti spíš štiky než kapři. Ale pamatuj, že i štiky se prodávají na trhu. Co chceš dělat s tou lady Ines?"

Moirain přednesla svůj návrh. Suan se moc nelíbil a nechala se přesvědčovat skoro po celý zbytek noci. Moirain vlastně doufala, že ji napadne něco jiného. Ale lady Ines viděla vycházet slunce nad Dračí horou. A přinejmenším jediná zámecká Aes Sedai, Etheniellina rádkyně, s ní byla na jihu.

Ráno je čekala spousta nepřiliš uspokojivé práce. Moirain dostala, co chtěla, ale často musela zatnout zuby. A Suan začala nanovo. Moirain čelila argumentům, s nimiž se už vyrovnala v noci. Suan se nerada vzdávala, když byla přesvědčena, že má pravdu. Nechtěla, aby na sebe Moirain brala veškeré riziko. Medvědice s bolavým zubem by byla lepší společnost. Nebo dokonce i Lan!

Zlato získaly časně zrána návštěvou bankovního domu. Přísná účetní si musela na pečeť cairhienského bankéře pod Moiraininou plnou mocí vzít zvětšovací sklo. Zvětšovací sklo! Alespoň že sama listina nebyla od koupání v jezírku příliš rozmáčená. Paní Noallinová se ani nenamáhala skrývat překvapení, když si dívky začaly cpát měšce zlatáků pod kabáty.

"To je Chachin tak nebezpečný, že by se dvě ženy o sebe měly obávat i za bílého dne?" zeptala se jí Moirain zdvořile. "Myslím, že už tu nemáme co řešit. Pošlete, prosím, pro někoho, ať nás vyprovodí." Když se Suan vstaly, cinkaly za chůze.

Venku Suan zavrčela, že i ten kovář musel pod takovou vahou vrávorat. A kdo by mu takhle zlámal páteř? Jistě jedině černé adžah, ať už z jakéhokoli důvodu. Zaslechla je majestátní matrána s vlasy sepnutými slonovinou, škubla sebou, vykasala sukně ke kolenům a dala se na útěk. Dvojice vyjevených služebných se rozběhla za ní. Suan zrudla, ale rozhodně nelitovala.

Hubená domýšlivá švadlena Moirain ujistila, že její požadavky snadno splní. Možná koncem měsíce. Spousta dam si teď objednala nové róby. Zámek Aesdaishar navštívil král. Král Malkieru!

"Poslední král Malkieru zemřel před pětadvaceti lety, paní Dorelminová," upozornila švadlenu Moirain a na pult vysypala třicet zlatých mincí. Sílené Dorelminová se do nich vpila pohledem a v očích jí viditelně zablýsklo, když uslyšela, že při odevzdání šatů dostane ještě jednou tolik. "Ale z té druhé třicítky si nechám šest zlatých za každý den, který nás necháte čekat." Najednou se zdálo, že šaty lze ušít dřív než koncem měsíce. Daleko dřív.

"Všimla sis, co měla ta hubená koza na sobě?" zeptala se Suan, jakmile byly venku. "Měla by sis nechat

róbu ušít takhle, jako že každou chvíli spadne. Když už strkáš hlavu na špalek, aspoň nepřijdeš o pánské publikum."

Moirain provedla cvičení novicek a představila si, že je poupě a rozvíjí se na slunci. Jako vždy ji uklidnilo. Jestli nepřestane skřípat zuby, mohla by si odřít sklovinu. "Jinou možnost nemáme, Siuan. Myslíš, že nám hostinská pronajme jednoho vyhazovače?" Král Malkieru? U Světle! Ta ženská ji musela mít za úplného hlupáka!

V půli dopoledne dva dny po Moirainině příjezdu do Chachinu zastavil u zámku Aesdaishar žlutě lakovaný kočár s ramenatým vozkou a dvěma kobylami přivázanými vzadu. Jedna byla elegantní hnedka, druhá vyhublá grošovaná herka. Lady Moirain Damodredovně, pokryté od krku po kolena barevnými pruhy, se dostalo patřičného přijetí. Rod Damodredů byl známý, i když ona ne, a po smrti krále Lamana se mohl na Sluneční trůn dostat z rodiny kdokoliv. Pokud ho neuchvátí jiný rod. Dostala přiměřené komnaty, tři pokoje s výhledem přes město na sever k zasněženým horám, a dostatek služebných, které teď právě vybalovaly její mosazí okované truhly a chystaly jí vonnou koupel. Krom služek se nikdo ani nepodíval na Suki, osobní komornou urozené paní.

"No dobře," zavrčela Siuan, když je služebné konečně nechaly o samotě, "uznávám, že tady jsem neviditelná." Šedé šaty měla sice z jemné vlny, ale zdobené jen damodredovskými barvami na límci a na manžetách. "Ty tu ale trčíš jak velkovévoda za veslem. U Světle, málem jsem polkla jazyk, když jsem se ptala, jestli jsou na zámku nějaké sestry. Jsem z té nervozity úplně opilá. Stěží dýchám."

"To je nadmořskou výškou," poučila ji Moirain. "Na to si zvykneš. A na Aes Sedal se zeptá každý návštěvník; služby ani nemrkly." Přesto nedýchala, dokud neuslyšela odpověď. Jediná sestra by všechno změnila. "Nevím, proč ti to musím pořád opakovat. Královský palác není hospoda. Říkejte mi lady Alys by mi tu nikdo nezbaštil. To je fakt, ne názor. Musím tu být sama za sebe." Tři přísahy sestrám dovoľovaly říkat, co považovaly za pravdu, i když to nebylo jisté, stejně jako kolem pravdy kličkovat; jejich ústa neopustila jediné vědomé lež. "Řekněme, že teď využiješ své neviditelnosti a zkusíš něco zjistit o lady Ines. Ráda bych vypadla co nejrychleji."

To znamená zítra, aby neurazila a nedostala se do řečí. Siuan měla pravdu. Cizí dámu z rodiny, jež začala Aielskou válku, tady na zámku nikdo nepřehlédne. Kdyby sem dorazila Aes Sedal, hned by se o ní doslechla, a sem dorazí každá, která bude projíždět Chachinem. Siuan měla pravdu; Moirain stojí na podstavci jako terč a naprosto netuší, kdo po ní vystřelí. Zítra, brzy ráno.

Siuan vyklouzla do paláce, ale brzy se vrátila se špatnými zprávami. Lady Ines oplakává manžela a nikoho k sobě nepouští. "Před deseti dny umřel nad mísou ovesné kaše," ohlásila Siuan, složila se do křesla a přehodila ruku přes opěradlo. Když dostala šálu, zapomněla i na slušné chování. "Byl daleko starší, ale asi ho milovala. Dostala v jižním křídle deset komnat a zahradu; manžel se přátelil s princem Brysem." Ines ho musí oplakávat měsíc a celou dobu k sobě pustí jen členy rodiny. Služebné z jejich pokojů vycházely jen v nejnnutnějších případech.

"Aes Sedai přijme," vzdychla Moirain. Ani vdova ve smutku nemohla odmítnout sestru.

Siuan vyskočila. "Zbláznila ses? Jako lady Moirain Damodredovna už přitahuješ dost pozornosti. Kvůli Moirain Damodredové Aes Sedai vyrazí do všech stran poslové! Měla jsem za to, že se chceme zdekovat, než se někdo venku vůbec dozví, že jsme tu!"

Právě tehdy přišla jedna služebná ohlásit, že dorazila shatayan a doprovodí Moirain za princem Brysem. Vylekala se, když uviděla, jak Suki své paní šermuje prstem před očima.

"Řekni shatayan, že hned přijdu," odvětila klidně Moirain a jakmile vykulená služka odběhla, vstala a pokusila se navodit dojem důstojnějšího vztahu s komornou. I když měla na své straně všechny výhody, nešlo to snadno. "Co navrhuješ jiného? Čekat tu ještě čtrnáct dní až vyjde ze svých komnat je stejně nebezpečné a s jejími komornými se neseznámíš, když se drží pořád u ní."

"Ony vycházejí jen v nutných záležitostech, Moirain, ale myslím, že bych mohla já dovnitř."

Moirain chtěla namítnout, že to by mohlo trvat stejně dlouho, ale Siuan ji chytila za ramena, otočila a kriticky prohlédla od hlavy k patě. "Komorná se musí ujistit, že je její paní pěkně nastrojená," řekla a strčila Moirain ke dveřím. "Běž. Shatayan na tebe čeká. A s trochou štěstí čeká na Suki mladý lokaj jménem Gal."

Shatayan opravdu čekala, vysoká pohledná žena důstojná až na půdu a nepříjemná, že ji Moirain nechala

čekat. Pohledem oříškových očí by dokázala chladit víno. Rozházet si shatayan by si nedovolila ani královna, Moirain se tedy cestou po chodbách paláce snažila být co nejpříjemnější. Měla za to, že už se jí daří mrazivý krunýř trochu narušit, ale nedokázala se soustředit. Mladý lokaj? Nevěděla, zda již Siuan poznala muže, ale snad to neudělá jen proto, aby se dostala mezi Inesino služebnictvo! Ne s lokajem! Chodby lemovaly tapiserie a sochy, což bylo podle jejího názoru na pohraničí velice nezvyklé.

Mramorové reliéfy žen s květinami nebo dětí uprostřed hry, hedvábné gobelíny s květinovými záhony a šlechtici v zahradách a jen občas lovecký výjev, nikde bitva. V pravidelných intervalech shlížela lomená okna do více zahrad, než by očekávala, i do dlážděných nádvoří, občas vybavených mramorovou kašnou. Na jednom z nich zahlédla něco takového, že hned zapomněla na Siuan i na lokaje.

Byl to obyčejný dvůr, bez fontány nebo sloupových ambitů, podél stěn stáli v řadách muži a pozorovali dva další, do pasu svlečené, při nácviku boje s dřevěnými meči. Ryneho a Bukamu. Byl to opravdový souboj, byť jen cvičný; rány dopadaly tak tvrdě, že je slyšela. Všechny zasazoval Ryne. Bude se jim muset vyhýbat, a Lanovi také, pokud je tu s nimi. Nijak se nesnažil skrývat své pochyby a rozhodně jí může položit otázky, jakým by se raději vyhnula. Jmenuje se Moirain nebo Alys? Ba co hůř, je Aes Sedai, nebo jen divoženka? Do příštího večera by se obě otázky probíraly v ulicích, kde by je slyšela každá Aes Sedai, a odpověď na druhou by je jistě všechny zajímala. Tři potulní vojáci ale naštěstí těžko budou tam, kde ona.

Princ Brys, vážný zelenooký muž, ji přijal důvěrně ve velké komnatě obložené červení a zlatem. Přítomny byly ještě dvě jeho provdané sestry a jedna Etheniellina, všechny v doprovodu manželů, oblečené do šatů jásavých barev stažených stuhou těsně pod prsy. Olivřejovaní sluhové nabízeli sladkosti a oříšky. Moirain se bála, že od neustálého zvedání hlavy ji bude bolet za krkem; nejmenší žena tu byla vyšší než Siuan a všechny stály velice vzpřímeně. Muži i ženy by se možná sklonili k sestře, ale s lady Moirain si byli rovni.

Rozhovor se stácel od hudby a muzikálnosti jednotlivých dvořanů k útrapám cestování, od pravdivosti báchorek o muži, co dokáže usměrňovat, po častý výskyt Aes Sedai, a Moirain stěží dokázala duchaplně vtípkovat, jak se od ní očekávalo. Hudba ji nezajímala a hudebníci ještě méně; v Cairhienu se muzikanti najímali na večer a pak na ně všichni zapomněli. Každý věděl, že cestování s sebou nese svízele, když člověk po dvaceti třiceti mílích nenajde ani slušnou postel. Sestrami se to tu zřejmě hemžilo právě kvůli povídkám o výjimečném muži a některé zřejmě upevňovaly vazby uvolněné za Aielské války, aby si panovníci a šlechta uvědomili, že mají k Věži jisté závazky. Pokud dosud žádná Aes Sedai na Aesdaishar nedorazila, jistě to nebude dlouho trvat, a z toho měla Moirain těžkou hlavu. Také z dalších důvodů, které by sem mohly přivést sestry. Muži její špatnou náladu přehlíželi, ale ženy ji začaly považovat za velice nudnou společnost.

Moirain se nesmírně ulevilo, když přivedli Brysovy děti. Byly jí představeny, což znamenalo nejen přijetí do rodiny, ale také konec audience. Nejstarší syn, Antol, byl coby následník na jihu s Ethenielle, dcerku a čtyři další syny seřazené podle věku tedy vedla jejich nejstarší sestra, krásné dvanáctileté děvčátko se zelenýma očima. Nejmladší kralevicové ještě neuměli chodit a přinesly je chůvy. Moirain se nemohla dočkat, až uslyší, co Siuan vyzvěděla, ale ovládla se, pochválila děti, jak se pěkně chovají, a poptala se jich na školu. Musejí v ní vidět stejně nudnou nánu jako dospělí. Chce to nějak oživit.

"A jakpak sis vysloužil ty modřiny, lorde Diryku?" zeptala se a pak sotva poslouchala chlapcovo vyprávění. Dokud...

"Otec říká, že jsem měl Lanovo štěstí, že jsem se nezabil, paní," řekl Diryk o poznání živěji. "Lan je král Malkieru a má největší štěstí na světě, a nejlíp šermuje. Tedy hned po mém otci."

"Král Malkieru?" zopakovala Moirain a zamrkala. Diryk rozhodně přikývl a spustil vyprávění o Lanových výkonech v Morně a o Malkieřanech, kteří sem za ním přišli, dokud ho otec gestem neumlčel.

"Lan je králem, pokud si to přeje, má paní," řekl Brys. Zvláštní věta vyřčená ještě zvláštnějším tónem.

"Zdržuje se ve svých komnatách," - to Bryse zřejmě také trápilo - "ale setkáš se s ním, než... Paní, není ti špatně?"

"Trochu," odpověděla. Doufala, že se s Lanem Mandragoranem ještě někdy setká, chystala se na to, ale ne tady! Žaludek se jí sevřel do uzlíku. "Také se asi budu zdržovat ve svých komnatách, pokud mne omluvíte."

Omluví, samozřejmě, a všem bylo moc líto, že přijdou o její společnost, když ji cesta tak zmohla. Jedna žena ale tiše podotkla, že jižanky jsou nějak choulostivé.

Jako doprovod na ni čekala světlavá mladá žena v červenozelených šatech. Elis vysekla pukrle, kdykoli promluvila, což znamenalo, že zpočátku se mohla uklanět. Slyšela o její "slabosti" a každých dvacet kroků se ptala, jestli se Moirain nechce posadit a vydýchat, zda nechce na pokoj mokrá prostěradla, horké cihly na chodidla, vonné soli nebo cokoli z dvaceti dalších prostředků proti "zamotané hlavě", až ji Moirain musela okřiknout. Služebná ji dál vedla bez řeči a bez výrazu.

Moirain naprosto nezajímalo, jestli ji urazila. Teď toužila jen vytáhnout ze Siuan dobré zprávy. Nejlépe s chlapcem narozeným na Dračí hoře v náručí a matkou zabalenou na cestu. Ze všeho nejvíc ale chtěla být u sebe v komnatách, než na chodbě narazí na Lana Mandragorana.

Ve strachu ze setkání s Lanem zahrnula za služebnou za roh a stanula tváří v tvář Merean, s modře lemovaným šálem přehozeným přes ramena. Vedla ji sama shatayan a za mateřskou sestrou se táhl průvod sloužících, jedna žena nesla její červené jezdecké rukavice, druhá kožešinový plášť, jiná černý sametový čepec. Dvojice mužů nesly proutěné koše, jež by snadno unesl jeden, a další náruče květin. Aes Sedai se dostalo vyšších poct než pouhé šlechtičně, byť ze sebeurozenější rodiny.

Merean při pohledu na Moirain přimhouřila oči. "Nečekala bych, že tu na tebe narazím," pronesla zvolna. "Podle šatů bych řekla, že jsi odložila převlek. Ale ne! Pořád nemáš prsten."

Moirain se tak polekala, že ani neposlouchala. "Jsi tu sama?" vyhrkla.

Merean si ji měřila zpod přivřených víček. "Larelle se rozhodla jít po svých. Myslím, že na jih. Víc nevím."

"Ptala jsem se spíš na Cadsuane," řekla Moirain a překvapením zamžikala, čím víc na ni myslela, tím pevněji byla přesvědčená, že musí být černá. Ale překvapila ji Larelle. Vypadala odhodlaná dojet bez prodlení do Chachinu. Jistě, plány se mohou změnit, ale Moirain si náhle uvědomila, co jí mělo být jasné od začátku. Černé sestry mohou lhát. Bylo to nemožné - přísahy nelze porušit! -, ale jiná možnost nebyla. Merean popošla k Moirain a když ta ustoupila, starší sestra ji následovala. Moirain stála co nejvzpráhleji, ale stejně druhé ženě nesahala ani po bradu. "To chceš Cadsuane tolik vidět?" zeptala se z výše Merean. Mluvila příjemným hlasem, ve tváři měla útěchu, ale v očích mrazivou ocel. Najednou se podívala po sloužících a uvědomila si, že nejsou samy. Ocel ustoupila, ale nezmizela. "Víš, Cadsuane měla pravdu. Mladá holka, co si myslí, že ví víc, než opravdu ví, si zadělává na pěkné problémy. Měla bys být pěkně zticha, dokud si nepromluvíme." Rázně pokynula shatayan, aby ji vedla dál, a vysoká žena úslužně priskočila. Král nebo královna si to u shatayan mohou rozházet, ale Aes Sedai nikdy.

Moirain provázela Merean pohledem, dokud nezmizela za zákrutem chodby. Všechno, co právě řekla, mohlo znamenat, že patří k Tamřiným vyvoleným. Černé sestry mohou lhát. Opravdu si to Larelle s Chachinem rozmyslela? Nebo někde ležela mrtvá jako Tamra a ostatní? Moirain se přistihla, jak si otírá dlaně o sukni. Ruce uklidnila snadno, ale třasu nezabránila.

Elis na ni zírala s otevřenou pusou. "Tak vy jste taky Aes Sedai!" vykvikla a uskočila, když si špatně vyložila její výraz. "Nikomu nepovím ani slovo, Aes Sedai," vypravila ze sebe. "Přisahám při Světle a při hrobě svého táty!" Jako by celý rozhovor neslyšel i průvod sluhů za Merean. Ti mlčet nebudou.

"Vezmi mě do komnat Lana Mandragorana," poručila Moirain. Co platí zrána, může být v poledne jinak, zvláště v případě nutnosti. Vytáhla z kapsy u pasu masivní hadí prsten a nasadila si ho na prst. Někdy se riskovat musí.

Po dlouhé cestě, naštěstí mlčky, zaklepala Elis na červené dveře a šedovlasé ženě za nimi ohlásila, že lady Moirain Damodredová Aes Sedai chce mluvit s králem al'Lanem Mandragoranem. K tomu, co jí Moirain řekla, si přidala svoje. Dokonce král! K všeobecnému úžasu odpověď pravila, že lord Mandragoran nechce mluvit s žádnou Aes Sedai. Šedovlasá žena byla navýsost pohoršena, ale přesto dveře pevně zavřela.

Elis na Moirain civěla s vykulenýma očima. "Teď mohu paní Aes Sedai odvést do jejích komnat," navrhla nejistě, "pokud..." Vyjekla, protože Moirain rozrazila dveře a vstoupila dovnitř.

Šedovlasá žena a ještě jedna služebná vyskočily od své práce, zřejmě látání košilí. U krbu se neobratně postavil i kostnatý mládenec a čekal od žen rozkazy. Služebné ale jen zíraly na Moirain, dokud tázavě nepovytáhla obočí. Šedovlasá pak ukázala na jedny ze dvou dveří do dalších místností.

Vedly do salonu, jaký měla i Moirain, zlacená křesla ale stála podél stěn a květované koberce někdo sroloval. Lan ve volném prostoru do pasu svlečený cvičil s mečem. Na krku se mu houpal zlatý medailonek, čepel nebylo v rychlosti vidět. Byl zbrocený potem a zbrázděný více jizvami, než by u tak mladého muže Moirain čekala. Nemluvě o několika nedohojených ranách, sešitých černými stehy. Ladně vytančil z šermířských figur čelem k ní a špičku meče sklopil k dlážděné podlaze. Stále se vyhýbal jejímu pohledu, stejně jako dřív i Bukama. Zpoceně vlasy se mu přes koženou čelenku lepily na obličej, ale nebyl nijak zadýchaný.

"Ty," zavrčel. "Tak dneska jsi Aes Sedai a navíc Damodredovna. Na tvé hry nemám čas, Cairhieňanko. Na někoho tu čekám." Chladné modré oči sklouzly na dveře za ní. Složitým uzlem byl kolem vnitřní kliky uvázan nejspíš pramen vlasů. "Nebude ráda, když tu najde jinou ženu."

"Tvá milá se mě nemusí bát," opáčila suše Moirain. "Zprvce jsi trochu moc dlouhý, zadruhé dávám přednost mužům se špetkou osobního kouzla. A vychování. Přicházím žádat pomoc. Od Tisícileté války platí přísaha, že Malkier přijde do boje, když ho Bílá věž požádá. Jsem Aes Sedai a žádám tebe!"

"Viš, že jsou hory vysoké, ale nevíš, kde leží," zamumlal, jako by citoval nějaké malkierské přísloví. Odkráčel na druhý konec komnaty, sebral pochvu a prudce do ní vrazil meč. "Pomohu ti, pokud mi dokážeš odpovědět na jednu otázku. Za ta léta jsem se ptal mnoha Aes Sedai, ale vždycky se vykroutily jako zmiže. Pokud jsi Aes Sedai, odpověz mi."

"Když budu znát odpověď, odpovím." Aby nemusela zase zdůrazňovat, kdo je, použila saidar a přesunula jedno zlacené křeslo do středu místnosti. Rukama by tak těžký kus nábytku nezvedla, ale na proudech vzduchu se vznesl snadno, ba i kdyby vážil dvakrát více. Posadila se, složila ruce na přehozené nohy, aby byl jasně vidět zlatý hadí prsten. Dokud stáli, vysoký muž byl ve výhodě, ale když stál sám nad sedící Aes Sedai, musel si připadat jako před soudem.

Nezdálo se, že by si to uvědomoval. Poprvé od chvíle, kdy se setkali, se jí podíval přímo do očí, a ten pohled připomínal modrý led. "Když padl Malkier," začal tichým ocelovým hlasem, "Shienar a Arafel poslaly vojska. Příval trolloků a myrddraalů zastavit nemohly, ale přišly. Vojáci se sjížděli z Kandoru a dokonce ze Saldeje. Dorazili pozdě, ale přišli." Modrý led se změnil v modrý oheň. Hlas nezměnil, ale na jilci meče mu zbělely klouby. "Devět set let jsme táhli do boje, když Bílá věž zavolala, ale kde zůstala, když padl Malkier? Pokud jsi Aes Sedai, odpověz mi!"

Moirain zaváhala. Odpověď, již žádal, byla tajemstvím Věže a znaly ji pouze přijaté sestry. Ale co byl trest proti bezprostřední hrozbě? "Do Malkieru vyrazilo přes sto sester," odvětila klidněji, než se cítila. Podle všeho, co ji kdy učili, by měla sama žádat trest už za to málo, co mu prozradila. "Ani Aes Sedai ale neumějí létat. Přišly pozdě." Než dorazily první z nich, malkierská vojska už válcovaly nespočetné hordy stínomilů a lidé byli buď mrtví nebo na útěku. Pád Malkieru přišel rychle, tvrdě, a topil se v krvi. "Stalo se to, než jsem se narodila, ale je mi to moc líto. A také lituji, že Věž svůj pokus drží v tajnosti." Raději ať si lidé myslí, že Věž nic nepodnikla, než prozradit, že zklamala. Neúspěch byl ranou důstojnosti a tajemství nejvyšší hradbou Věže. Aes Sedai měly pro své činy vlastní důvody, jež nikdo jiný neznal. "Lepší odpověď ti dát nemohu. Řekla jsem ti víc, než jsem měla, víc, než by ti pověděla každá jiná sestra. Stačí?"

Chvilí se na ni jen díval a oheň postupně vychládal v led. Uhnul očima. "Skoro bych věřil," zabručel nakonec, aniž by rozvedl, čemu skoro věří. Hořce se zasmál. "Jak ti mohu pomoci?"

Moirain se zamračila. Chtěla být s tímhle chlapem o samotě, srazit ho na kolena, ale to počká. "V zámku je ještě jedna sestra, Merean Redhillová. Potřebuji vědět kam jde, co dělá, s kým mluví." Zamrkal, ale otázky, které se samy nabízely, nepoložil. Možná věděl, že by se nedočkal odpovědi, ale přesto ji potěšil.

"Pár dnů jsem se teď zdržoval u sebe," řekl a pohledem zase sklouzl na dveře. "Nevím, zda budu dobrý špeh."

Pokrčila nos. Ten chlap jí slíbil pomoc a teď se nemůže dočkat své milenky. Možná nebyl tím, za co ho považovala. Ale na druhou stranu nikoho jiného neměla. "Ty ne," prohlásila. Novina o její návštěvě tady se po zámku brzy roznese, pokud se už neroznesla, a kdyby si někdo všiml, že Lan špicluje Merean... To by byla katastrofa, i kdyby ta ženská byla nevinná jako nemluvně. "Říkala jsem si, že bys mohl pověřit jednoho z těch Malkieřanů, co tě sem následovali. Někoho s bystrým okem a ukázněným jazykem."

Všechno se musí odehrávat v tajnosti."

"Nikdo mě nenásleduje," odsekl zostra. Znovu se podíval na dveře a najednou vypadal unavený. Nepovolil držení těla, ale odšoural se ke krbu a opatrně o něj opřel meč. Zády k ní doplnil:

"Pověřím Bukamu a Ryneho, ale nemůžu za ně nic slíbit. Víc pro tebe udělat nedokážu."

Málem zasténala. Ať už víc nedokázal nebo nechtěl, neměla ho jak donutit. "Bukamu," řekla. "Pověř jen jeho." Podle toho, jak ji cestou obskakoval, by byl Ryne z přítomnosti jiné Aes Sedal tak vyplašený, že by jistě nic neviděl ani neslyšel. Pokud by Merean rovnou nevyklopil, proč se kolem ní motá, jakmile by na něj poprvé pohlédla. "A neříkej mu důvod."

Prudce se otočil, ale pak přikývl. A zase nepoložil otázky, které se samy nabízely. Doufala, že nedělá nebezpečnou chybu, když mu řekla, ať jí informace posílá na lístcích po její komorné Suki.

Ve svých komnatách poznala, jak rychle se tu šíří zprávy. V saloně Suan nabízela mísu sladkostí vysoké mladé dámě s dlouhými černými vlasy a plnými rty, oděné ve světle zeleném hedvábí, skoro holčičce. Na čele měla zhruba v místě, kde Moirain visela kesiera, namalovanou modrou tečku. Když je Suan představovala, měla netečný výraz, ale v hlase napětí. Lady Iselle byla dostatečným důvodem.

"V paláci všichni říkají, že jsi Aes Sedai," prohlásila pochybovačně. Nevstala, natož aby udělala pukrle, ba ani nesklonila hlavu. "Jestli je to pravda, potřebuji od tebe pomoc. Chci do Bílé věže. Matka ale chce, abych se vdala. Lan by mi jako můj carneira nevadil, kdyby už matka nebyla jeho, ale vzít si chci jednoho ze svých strážců. Budu v zeleném adžah." Lehce se zamračila na Suan. "Co se tu motáš, holka. Postav se támhle, dokud tě nebudeme potřebovat." Suan se postavila ke krbu, záda rovná a ruce založené na prsou. Opravdová služka by tak nikdy nestála - nebo se tak nešklebila -, ale Iselle si jí ani nevšimla. "Posaď se, Moirain," pokračovala s úsměvem na rtech, "a poslouvej, co od tebe potřebuju. Samozřejmě pokud jsi opravdu Aes Sedai."

Moirain nevěřila svým uším. Ta holka jí nabídla místo v jejím vlastním salonu. Co se povýšenosti týkalo, pro Lana by jistě byla rovnocennou družkou. Její carneira? To ve starém jazyce znamenalo "první" a v tomto případě zřejmě i něco víc. Jistě ne to, co by se nabízelo; ani Malkieřani nemohou být tak potrhlí! Posadila se a suše vysvětlila: "Výběr adžah musí počkat přinejmenším tak dlouho, než vyzkouším, jestli tě má vůbec cenu posílat do Bílé věže. Za pár minut zjistím, zda jsi schopná se naučit usměřňovat a nakolik dobře..." Dívka jí neposedně skočila do řeči.

"Ale mě už zkoušely dávno. Ta Aes Sedai říkala, že budu hodně silná. Nakukala jsem jí, že je mi patnáct, ale zjistila pravdu. Nechápu, proč bych nemohla do Věže ve dvanácti, když tam chci. Matka se mohla zbláznit. Vždycky říkala, že jednou budu královna Malkieru, ale to bych si musela vzít Lana, což by se mi nechtělo, ani kdyby matka nebyla jeho carneira. Když jí řekneš, že mě bereš do Věže, bude muset poslouchat. Každý ví, že Aes Sedai si berou každou, kterou chtějí, a nikdo jim v tom nezabrání." Stiskla plné rtíky. "Jsi přece Aes Sedal, ne?"

Moirain si zacvičila rozvíjení poupěte. "Když chceš do Tar Váleny, běž. Rozhodně nemám čas tě tam doprovázet. Najdeš tam rozhodně nefalšované sestry. Suki, vyprovodíš lady Iselle? Jistě chce vyrazit dřív, než ji maminka chytí."

Žába mohla puknout vzteky, ale Moirain se jí chtěla zbavit co nejrychleji a Suan ji skoro vystrčila na chodbu.

"Tak tahle," prohlásila, když se vrátila ode dveří a promnula si dlaně, "tam nevydrží ani měsíc, i kdyby byla silná jako Cadsuane." Věž se jako železné kování držela každé ženy, která měla sebemenší šanci získat šál, ale nepoužitelné byly brzy vyhozeny. Ve škole šlo o daleko víc než jen o usměřňování.

"Ať si ji třeba sama Sierin shodí z věže," odsekla Moirain. "Dozvěděla ses něco?"

Suan se dozvěděla, že mladý lokaj umí líbat, a ani se přitom nezačervenala, ale jinak vůbec nic.

Překvapivě ji povídání o Moirainině návštěvě u Lana naštvalo víc zpráva než o příjezdu Merean.

"Stáhni mě a nasol, Moirain, jestli pitomě neriskuješ. Chlap, který se hlásí o trůn neexistující země, je blázen na devět způsobů. Teď o tobě může klidně vykládat na setkání každému, kdo ho bude poslouchat! Jestli se Merean dozví, žeš ji nechala sledovat... Ať shořím!"

"Je blázen, Suan, ale myslím, že nevykládá všechno každému na setkání. Kromě toho 'nemůžeš vyhrát, když nevsadíš ani měďák', jak podle tebe vždycky říkával tvůj otec. Nemáme jinou možnost, než riskovat. Když je tu Merean, nezbyvá nám moc času. Musíš se dostat k lady Ines, jakmile to půjde."

"Udělám, co budu moct," zabručela Suan a odešla shrbená jako k souboji na pěsti. Ale to si jen otírala dlaně o sukni.

Když se vrátila, noc už znatelně pokročila a Moirain se snažila při světle lampy číst. Odložila knihu; hodinu už četla dokola jednu stránku. Tentokrát Suan zprávy přinesla a převyprávěla je, zatímco probírala šaty a převlečníky od paní Dorelminové.

Zaprvé ji na chodbě oslovil "vyzábly starý čáp", zeptal se, jestli je Suki, a pak jí sdělil, že Merean strávila skoro celý den s princem Brysem a na noc se odebrala do svých komnat. To jim nijak nepomohlo.

Důležitější byla zpráva, že se jí v rozhovoru s Galem podařilo převést řeč na Rahiena. Lokaj nebyl u jeho narození, ale věděl, že to bylo den poté, co se Aielové začali stahovat z Tar Valonu. Moirain a Suan si vyměnily dlouhý pohled. Bylo to také den nato, co Gitara Morosová předpověděla znovuzrození Draka a z toho šoku na místě zemřela. Úsvit nad horou, narozený v deseti dnech, než náhlá obleva rozpustila sněh. Gitara se o sněhu výslovně zmínila.

"Tak jako tak," pokračovala Suan a začala balit věci, "namluvila jsem Galovi, žes mě vyhodila, protože jsem ti polila šaty vínem, a tak mi nabídl nocleh mezi služebnictvem lady Ines. Myslí si, že mě jeho paní přijme." Pobaveně se ušklíbla a pak, když viděla, jak se Moirain tváří, se ušklíbla ještě jednou. "Nejde o nocleh v jeho pitomý posteli, Moirain. A kdyby, má slušné vychování a nejhezčí hnědé oči, jaké jsi kdy viděla. Jednou budeš taky chtít víc než jenom snít o nějakém muži, a já doufám, že budu u toho."

"Neplácej nesmysly," odsekla jí Moirain. Měly před sebou příliš důležitý úkol, než aby se mohly rozptylovat muži. Přinejmenším v tom smyslu, jaký měla Suan na mysli. Merean byla celý den u Bryse? Ani se nepřiblížila k lady Ines? Ať byla z Tamřiných vyvolených nebo z černého adžah, nedávalo to smysl, a bylo neuvěřitelné, že by Merean nepatřila ani k jednomu táboru. Něco jí unikalo a z toho měla strach. To, co nezná, ji může zabít. A hůř, může to zabít Znovuzrozeného Draka ještě v kolébce.

Lan se sám plížil chodbami zámku Aesdaishar a užíval všeho, co se naučil v Morně, aby unikl zrakům kolemjdoucích. Jeho vlastní služebné poslouchaly spíš Edeyn, jako by to považovaly za nějaký malkierský zvyk. Možná jim to sama řekla. Předpokládal, že každý sluha v paláci ji bude hlásit, kam šel. Zrovna měl dojem, že ví, kde je. Přestože tu nebyl poprvé, bez průvodce už dvakrát zabloudil. S mečem si připadal hloupě. Ocel mu v téhle bitvě k ničemu nebude.

Něco se pohnulo a Lan se přitiskl ke zdi za sochou ženy oděné v mraky a s plnou náručí květin. Z nedaleké křižovatky sem mířily dvě ženy a zaujaté rozhovorem se často zastavovaly. Iselle s tou Aes Sedai, Merean. Stál nehybně jako socha před ním.

Schovával se nerad, ale během dvou dnů, kdy ho Edeyn držela zavřeného a zvolna rozmatávala jeho daori, mu řekla dostatečně jasně, že chce brzy ohlásit jeho sňatek s Iselle. Bukama měl pravdu. Edeyn užívala daori jako opratě a nevěřil, že by s tím přestala, když si její dceru vezme. Jediné, co se dá dělat tváří v tvář nepřemožitelnému nepříteli, je utéct, a právě k tomu se chystal.

Merean ostře pokynula, Iselle horlivě přikývla a vrátila se stejnou cestou. Merean se za ní chvíli dívala, ve tváři nepřístupný vyrovnaný výraz Aes Sedai. Pak se k jeho údivu vydala za dívkou tak plynule, že Iselle proti ní vypadala neohrabaná.

Lan se nezdržoval přemýšlením, co má Merean za lubem ani proč ji Moirain nechala sledovat. Snažit se porozumět Aes Sedai je cesta k šílenství. A Moirain je jistě Aes Sedai, protože jinak by ji už Merean honila po celém zámku. Počkal, než obě ženy bezpečně zmizí z dohledu, tiše došel k rohu a vystrčil hlavu. Obě byly pryč, spěchal tedy dál. Aes Sedai ho dnes nezajímal. Musel si promluvit s Bukamou. Útěk zhatí Edeyninu plánovanou svatbu. Když se jí bude vyhýbat dost dlouho, najde pro Iselle jiného ženicha. Útěk zboří i Edeyniny sny o dobytí Malkieru; jakmile se lidé dozvědí, že zmizel, rozplynou se jako mlha v poledním slunci. Útěk zničí mnoho snů. Ale muž, který kdysi nosil dítě přivázané na zádech, má na své sny nárok. Povinnost je hora, ale musí ji unést.

Před ním se objevilo dlouhé a široké schodiště s kamenným zábradlím. Vyкроčil po něm a najednou ztratil půdu pod nohama. Měl sotva čas uvolnit celé tělo a pak se jen nekontrolovaně kutálel ze schodu na schod, hlava nehlava, až dole přistál na dlážděné podlaze a vyrazil si poslední zbytky dechu. Před očima mu tančily hvězdičky. S obtížemi se nadechl a zvedl ze země.

Odnikud se vyrojili sloužící, pomohli mu na nohy a všichni volali, jaké měl štěstí, že si při takovém pádu

nesrazil vaz, a ptali se, zda nemají zavolat Aes Sedai. Zamračil se na schodiště a pokusil se sluhy co nejrychleji odbýt úsečnými odpověďmi. Pomyslel si, že takhle potlučený snad v životě nebyl, ale šrámy se zahojí a sestru rozhodně nechtěl. Většina lidí by se snažila pád zastavit a polámala by si půlku kostí v těle. Něco mu tam nahoře podtrhlo nohy. Něco ho praštilo do zad. Mohla to být jen jediná věc, i když zněla šíleně. Nějaká Aes Sedai se ho pokusila zabít.

"Lorde Mandragorane!" Podsaditý příslušník palácové stráže před ním smykem zabrzdil a málem upadl, když se snažil uklonit ještě v pohybu. "Hledali jsme vás všude, můj pane!" vypravil ze sebe. "Jde o vašeho zbrojnoše Bukamu! Pojd'te rychle, pane! Ještě může být naživu!"

Lan zaklel a rozběhl se za strážným, pobízející ho k vyšší rychlosti, ale dorazili pozdě. Příliš pozdě pro muže, který nosíval na zádech dítě. Příliš pozdě na sny.

Chodba nedaleko cvičiště byla plná stráží, ale ty uvolnily Lanovi cestu. Bukama ležel tváří dolů, pod ústy kaluž krve, v zádech dýku s obyčejnou dřevěnou rukojetí. Měl překvapený výraz. Lan k němu poklekl, zatlačil mu oči a pomodlil se za poslední objetí matky, jež přivítá Bukamu doma.

"Kdo ho našel?" zeptal se, ale pomíchané odpovědi kdo a kde a co stěží poslouchal. Doufal, že se Bukama znovu narodí ve světě, kde Zlatý jeřáb svobodně létá a Sedm věží slavně stojí a Tisíc jezer září ve slunečních paprscích jako náhrdelník. Jak si mohl někoho pustit tak blízko k tělu? Bukama dokázal tasenou ocel dokonce vycítit. Jisté bylo jen jedno. Bukama zemřel, protože ho Lan zatáhl do intrik Aes Sedai.

Vstal a rozběhl se pryč. Neutíkal, měl cíl. A bylo mu jedno, kdo ho uvidí.

Moirain zvedla z křesla, kde čekala, rána dveří od předpokoje a pak zlostný křik služebných. Čekala cokoli, jen ne tohle. Uchopila saidar a rozběhla se ze salonu, ale než dorazila ke dveřím, rozlétly se. Lan setřásl sluzky, jež se ho snažily zadržet, zabouchl jim dveře před nosem a otočil se k nim zády, čelem k poplašené Moirain. Na tváři mu modraly podlitiny a pohyboval se jako zmlácený. Ruch za dveřmi utichl. Ať zamýšlel cokoli, sluzky si byly jisté, že to Aes Sedai zvládne.

Pošetile sáhla po noži u pasu. Silou by ho zavinula jako dítě, ať je sebevětší, ale přece... Nedíval se na ni nenávisťně. V jeho pohledu nenašla oheň. Chtěla ustoupit. Žádný oheň, jen mráz sežehnutý smrtí. Ten černý kabátec s trny a zlatými květy k němu seděl.

"Bukama je mrtvý, má dýku v srdci," oznámil klidně, "a ani ne před hodinou mne někdo zkusil zabít jedinou silou. Napřed jsem si myslel, že to byla Merean, ale když jsem ji viděl naposled, sledovala Iselle, a pokud mě neuviděla a nepokusila se mě proto zneškodnit, neměla dost času. Když nechci být viděn, málokdo mě najde, a myslím, že ona mě neviděla. Takže zbýváš ty."

Moirain sebou škubla, jen zčásti proto, že si byl tak jistý. Měla vědět, že ta hloupá holka půjde rovnou za Merean. "Překvapilo by tě, jak moc toho sestra vidí," řekla mu. Zvláště pokud byla plná saidar. "Možná jsem neměla po Bukamovi chtít, ať ji sleduje."

"Je nebezpečná." Patří k černému adžah, tím si teď byla Moirain jistá. Sestra dokáže člověka, který ji sleduje, pěkně potrápit, ale nikdy zabít. Ale co s ní? Jistota ještě není důkaz, rozhodně ne pro Amyrlinin stolec. A pokud byla černá i sama Sierin... S tím teď nic nenadělá. Proč ta ženská vůbec ztrácela čas s Iselle? "Pokud ti na tom děvčeti záleží, měl bys ji co nejrychleji najít a schovat ji před Merean."

Lan se ušklíbl. "Všechny Aes Sedai jsou nebezpečné. Iselle je prozatím v bezpečí; zahlédl jsem ji cestou sem, někam spěchala s Brysem a Dirykem. Proč zemřel Bukama, Aes Sedai? Do čeho jsem ho kvůli tobě zapletl?"

Moirain ho umlčela zvednutou rukou a v části mysli byla překvapená, že poslechl. Zbytkem urputně přemýšlela. Merean s Iselle. Iselle s Brysem a Dirykem. Merean se pokusila zabít Lana. Náhle v tom uviděla naprosto dokonalý systém; nedával jí smysl, ale nepochybovala o něm. "Diryk mi řekl, že máš největší štěstí na světě," pravila a naléhavě se k Lanovi naklonila, "a už v jeho zájmu doufám, že je to pravda. Kam by šel Brys hledat úplné soukromí? Kde by ho nikdo neviděl ani neslyšel?" Bude to muset být místo, kde se cítí dobře a přitom stranou všech.

"Podél západního křídla vede terasa," odpověděl váhavě Lan a rychle dodal: "Pokud Brysovi hrozí nebezpečí, musím upozornit strážce." To už se otáčel, ruku na klice.

"Ne!" křikla na něj. Stále držela sílu a byla připravena ho oplést vzduchem, kdyby neposlechl. "Princ Brys nebude rád, když tam vtrhnou vojáci a on bude prostě mluvit s Merean."

"A když nemluví?" zeptal se.

"Nemáme proti ní žádné důkazy, Lane. Stojí tu podezření proti slovu Aes Sedai." Zlostně pohodil hlavou a zavrčel cosi o Aes Sedai, co Moirain raději přeslechla. "Vezmi mě na tu terasu, Lane. Ať si to Aes Sedai vyřídí mezi sebou. Ale rychle." Pokud Merean opravdu jen mluví, nevydrží jí to dlouho.

Lan dokázal běžet opravdu rychle. Moirain zbývalo jen vy-kasat sukně a utíkat za ním bez ohledu na vyjevené pohledy a komentáře kolemjdoucích. Děkovala Světlu, že Lanovi stačí. Nechala se naplnit silou, dokud radost nepřešla na hranici bolesti, a pokusila se vymyslet, co podnikne, co může podniknout proti ženě, která byla Aes Sedai dřív, než se narodila její prababička. Toužila nějak zahnat strach.

Toužila u sebe mít Siuan.

Bez dechu prolétli pompézní síně, aleje soch, a najednou byli na vzduchu, palác za zády, na dvacet kroků široké terase ohraničené kamennou balustrádou. Hluboko pod ní se prostíralo město. Ledový vítr dul jako za bouře. Byla tu Merean, obklopená září saidar, a Brys s Dirykem na zábradlí marně bojovali se vzdušnými pouty. Na prince a jeho syna se šklebila Iselle a k údivu příchozích stál o kus dál zamračený Ryne.

"...a já ti těžko mohla přivést lorda Diryka bez jeho otce," říkala právě nevrle Iselle. "Jistěže jsem se ujistila, že o tom nikdo neví, ale proč..?"

Moirain spletla duchovní štít a vši nashromážděnou silou ho vrhla proti Merean v naději, že ji odřízne od zdroje. Štít narazil a rozsypal se. Merean byla příliš silná a čerpala skoro na pokraji svých možností.

Modrá sestra - černá sestra - ani nemrkla. "Zabít špeha ti šlo dobře, Ryne," řekla klidně, zatímco Iselle nasazovala vzdušný roubík a pouta. "Uvidíme, jestli si poradiš stejně i tady s mládencem. Říkal jsi, že jsi lepší šermíř."

Pak se semlelo všechno najednou. Zamračený Ryne vyrazil, ve vousech mu zvonily rolničky. Lan málem nestihl včas tasit meč. A než poprvé zazvonila ocel na ocel, Merean zaútočila na Moirain stejným vzorem, jaký sama před chvílí odrazila, ale silnějším. Moirain si v hrůze uvědomila, že Merean může zbývat dost síly, aby ji odstínila, i když bude plná saidar. Zuřivě kontrovala vzduchem a ohněm a Merean zaklela, když se jí polámané proudy vrátily do těla. Ve chvíliče získaného času Moirain zkusila odříznout proudy, jež držely Diryka a ostatní, ale než se jich její předivo dotklo, Merean je odřízla a zaútočila dalším štítem, jenž se tentokrát dostal k Moirain dřív, než ho stačila rozbít. Žaludek se jí stáhl do uzlíku.

"Narážím na tebe příliš často, Moirain," nadhodila Merean, jako by spolu jen tak tlachaly. Tvářila se, že v tom nic jiného není, klidná a mateřská, naprosto nevzrušená. "Musím se tě zeptat, jak to, a proč."

Moirain právě zničila vlnu ohně, jež by na ní spálila šaty a většinu kůže, a Merean se jen usmála jako matka pobavená lumpárnami, jakých jsou mladé dámy schopny. "Neboj se, děvče. Vyléčím si tě, abys mi mohla odpovědět na otázky."

Kdyby Moirain ještě chovala pochyby, že je Merean černá, ohnivá vlna by je rozptýlila. V následujících chvílích se jí dostalo dalších důkazů v podobě vzorů, z nichž jí po šatech tančily jiskry a vstávaly vlasy, z nichž lapala po vzduchu, který najednou zmizel, vzorů, jež nepoznala, ale byla si jistá, že kdyby je neodrazila, zlámaly by jí kosti a vypustily krev...

Kdykoli mohla, znovu a znovu zkoušela odseknout pouta Diryka a ostatních, odstínit Merean, dokonce ji omráčit. Věděla, že bojuje o život - že zemře, když její soupeřka vyhraje, ať už teď nebo po výsledku -, ale ani jednou nezvážila možnost zadních vrátek, jež jí otvíraly tři přísahy. Sama se jí chtěla na mnohé vyptat a na odpovědích může záviset osud světa. Bohužel teď nezvládala víc než se bránit, a to dokázala vždy až na poslední chvíli. Žaludek se jí už zkroutil do uzlu a snažil se o druhý. Merean držela tři lidi v poutech a přece jí stačila, víc než stačila. Kdyby tak Lan dokázal odvést její pozornost.

Podívala se po něm a pochopila, jak je to nepravděpodobné. Lan a Ryne střídali figury, čepele vířily jako vítr, ale pokud byl jeden z nich o vlasek lepší, byl to Ryne. Lanovi tekla po tváři krev.

Moirain nelítostně pokračovala v boji a nevěnovala ani zlomek soustředění na zahánění zimy. Trásla se, útočila na Merean, bránila se, útočila, bránila. Kdyby ji tak dokázala unavit...

"Už je to trochu dlouhé, vid', děvče?" řekla Merean. Diryk vylétl za zábradlí nad město a začal zuřivě zápolit s pouty, jež nemohl vidět. Brys za ním otočil hlavu a řval přes neviditelný roubík.

"Ne!" vykřikla Moirain. Zoufale vrhla za chlapcem předivo vzduchu. Merean ho přesešla ve stejný okamžik, kdy chlapce samá pustila. Moirain vybuchlo v hlavě bílé světlo, ještě když Diryk s křikem padal.

Nejistě otevřela oči, v hlavě jí ještě dozníval chlapcův křik. Ležela na zádech na kamenné dlažbě, hlava se jí motala. Než se vzpamatuje, bude schopná uchopit saidar asi stejně jako kočka zpívat. Navíc to bylo jedno. Viděla, že na ní Merean drží štít, a jakmile je ten jednou na svém místě, udrží ho i daleko slabší žena. Zkusila se zvednout, spadla a po druhém pokusu se udržela opřená o loket.

Uběhlo jen pár okamžiků. Lan s Rynem za doprovodu řinčení oceli stále tančili svůj smrtící tanec. Brys zůstával nehybný nejen kvůli poutům a v očích mu plála tak nesmiřitelná nenávist, že by ho dokázala osvobodit snad pouhá síla hněvu. Iselle se viditelně třásla, popotahovala, vzlykala a s vykulenými očima se dívala, kam chlapec spadl. Kam spadl Diryk. Moirain se donutila na něj myslet konkrétně, vzpomenout si na jeho nadšení. Jen pár chvil.

"Počítám, že tu na mě chvíli počkáš," rýpla si Merean a odvrátila se od Moirain. Brys vstal ze země. Měl stále stejný výraz, v němž nebylo místo na nic než nenávist k Merean.

Moirain se vydrápala na kolena. Nemohla usměrňovat. Nezbyvala jí už odvaha ani síla. Jen odhodlání. Brys přeletěl zábradlí. Moirain se zvedla na nohy. Odhodlání. S čistou nenávistí ve tváři Brys mlčky padal. Tohle musí skončit. Iselle se vznesla do vzduchu, zkroucená, umlčená roubíkem. Tohle musí hned skončit! Moirain v pádu zabodla nůž Merean do zad a ruce jí zalila krev.

Společně spadly na dlažbu, záře kolem Merean se rozplynula a s ní i štít kolem Moirain. Iselle křičela a zmítala se na kamenném zábradlí, kam spadla, když ji pustila Mereanina pouta. Moirain přelezla mrtvolu a chytila dívku za jednu ruku, právě když jí sklouzly střevíčky a zmizely v propasti.

Škubnutí ji vytáhlo břichem na madlo balustrády; otevřel se jí pohled na střechy v nezměrné hloubce. Dívku stále držela kluzkou krvavou rukou. Nic víc v nejisté poloze dělat nemohla. Kdyby se pokusila dívku vytáhnout na terasu, spadly by obě. Iselle měla staženou tvář, ústa dokořán. Ruka jí pomalu klouzala mezi Moiraininými prsty. Aes Sedai se donutila ke klidu, natáhla se po zdroji - a nedokázala to. Roztočené hlavě pohled do propasti neprospěl. Pokusila se ještě jednou, ale bylo to jako nabírat vodu roztaženými prsty. Zachrání ze tří alespoň jednoho, byť toho nejzbytečnějšího. Okřikla sama sebe a ze všech sil se snažila uchopit saidar. Isellina ruka jí vyklouzla. Moirain se jen mohla dívat, jak padá, ruku nataženou, jako by ji ještě někdo mohl zachránit.

Od zábradlí ji odtáhla čísi ruka.

"Nikdy se nedívej na smrt, když nemusíš," Lan jí pomohl na nohy. Pravá paže mu bezvládně visela podél těla, rozpáraná dlouhou ranou na předloktí až na kost. Vedle stále otevřeného seku ve vlasech měl ještě další zranění. Ryne ležel o deset kroků dál na zádech a nechápavě hleděl do nebe. "Černý den," zabručel Lan. "Černější jsem nezažil."

"Počkej chvíličku," řekla mu rozechvělým hlasem. "Motá se mi hlava." Kolena ji stěží nesla, ale přesto došla k Merean. Odpovědi už se nedočká. Černé adžah zůstane ukryto. Sehnula se, vytáhla nůž a otřela si ho do sukně zrádkyně.

"Jsi tvrdá, Aes Sedai," řekl přímo Lan.

"Tak, jak musím," odpověděla. Dirykův křik jí ještě dozníval v uších. Iselle se jí vzdalovala do propasti.

"Vypadá to, že Ryne nejen sloužil Temnému, ale také se pěkně pletl. Byl jsi lepší."

Lan zlehka zavrtěl hlavou. "On byl lepší. Ale myslel si, že s jednou rukou jsem vyřízený. Nikdy to nepochopil. Čas se vzdát je až po smrti."

Moirain přikývla. Vzdát se až po smrti. Ano.

Chvilí trvalo, než se jí pročistila hlava natolik, že mohla přijmout zdroj, a do té doby musela mírnit Lana, protože chtěl vyznat shatayan o smrti Bryse a Diryka dřív, než dorazí zpráva z města, že byli nalezeni na střechách. Pochopitelně se mu už méně chtělo oznámit novinu o smrti dcery lady Edeyn. Moirain také tlačil čas, i když z jiného důvodu. Vyléčila ho, jakmile toho byla schopná. Když mu složité předivo ducha, vzduchu a vody bez jizev zacelilo rány, zalapal po dechu. Jako každý byl po léčení slabý a chvíli dokázal jen zhluboka dýchat, opřený o zábradlí. Teď chvíli nikam nepoběží.

Moirain pečlivě přenesla Mereanino tělo kousek pod terasu blízko skály. Černou sestru tu obklopily proudy ohně a plameny tak žhavé, že tělo shořelo bez dýmu, jen vzduch se chvěl a skála zapraskala.

"Co to..?" začal Lan, ale opravil se na: "Proč?"

Moirain se vystavila vlnám žáru, proudu vzduchu hodnému kovářské výhně. "Neexistuje důkaz, že byla černá, jen že byla Aes Sedai." Bílá věž teď potřebovala utajení víc, než když padl Malkier, ale to mu říci nemohla. Ještě ne. "O tom, co se tu stalo, nemohu lhát, ale mohu mlčet. Budeš taky mlčet, nebo chceš posloužit Stínu?"

"Jsi velice tvrdá žena," řekl nakonec. Jinou odpověď jí nedal, ale stačila.

"Tak, jak musím," odtušila. Dirykův křik. Isellina tvář. Ještě se museli zbavit Ryneho mrtvoly a krve. Tak tvrdá, jak musí být.

Příští jitra zastihlo Aesdaishar ve smutku, na všech věžích vlály bílé prapory, sloužící chodili s bílými šerpami na rukávu. Ve městě už se hovořilo o znameních, jež úmrtím předcházela, létavicích a nebeských ohních. Lidé dovedli včlenit to, co viděli, do toho, co znali a čemu chtěli věřit. Zmizení vojáka a dokonce Aes Sedai si v žalu nikdo nevšiml.

Cestou z Mereaniných komnat, kde po marném hledání stop černého adžah všechno zničila, potkala Moirain na chodbě Edeyn Arrelou v bílém rouchu, vlasy nešikovně ostříhané. Měla k smrti unavené, staré oči. Moirain připadaly svým způsobem podobné očím její dcery.

Když Moirain vstoupila do svých komnat, Siuan vyskočila z křesla. Moirain měla pocit, že ji neviděla celé týdny. "Vypadáš, jako bys strčila ruku do čeřenu a kousla tě štika," zabručela. "No, není divu. Nesnáším smutek, když jsem ty lidi znala. Ale můžeme vyrazit, jakmile budeš hotová. Rahien se narodil na statku skoro dvě míle od Dračí hory. Do dnešního rána se u něj Merean neukázala.

Nepředpokládám, že mu ublíží, i kdyby byla černá."

Není to on. Moirain to skoro čekala. "Merean už neublíží nikomu, Siuan. Chtěla bych, abys pro mě vyřešila hádanku." Usadila se do křesla a rychle všechno od konce převyprávěla, i když se Siuan dožadovala dalších podrobností. Skoro jako by to prožívala znovu. Když se dostala na začátek, ulevilo se jí. "Ze všech nejvíc chtěla zabít Diryka, Siuan, a zabila ho jako prvního. A zkusila zabít Lana. Ti dva měli společné jen štěstí. Diryk přežil pád, který by jiného zabil, a Lan má údajně největší štěstí na světě, jinak by ho už před léty zabila Morna. Dává to smysl, ale připadá mi šílený. Možná tam patří i ten tvůj kovář. A třeba i Josef Najima z Canlua. Taky mívál štěstí. Zkus to nějak spojit. Myslím, že je to důležité, ale nechápu proč."

Siuan začala přecházet sem a tam po pokoji, koleno kopala do sukně a mnula si bradu, mumlala něco o "klikařích" a "kovář se najednou vzmohl" a další útržky, jež Moirain nezachytila. Najednou se zarazila na místě a řekla: "O Rahiena jí vůbec nešlo, Moirain. Černé adžah sakra dobře ví, že se Drak znovuzrodil, ale netuší kdy! Možná to Tamra utajila, možná byly moc hrubé a zabily ji, než to z ní stačily vypáčit. To je ono!" Nadšení se změnilo v úděs. "Při Světle! Zabíjejí každého muže nebo kluka, který by mohl umět usměrňovat! Ať visím, mohou zemřít tisíce, Moirain! Desetitisíce."

Dávalo to strašlivý smysl. Muži schopní usměrňovat málokdy věděli, co dělají, hlavně ze začátku. Tehdy to prostě vypadalo, že mají štěstí. Události jim nahrávaly a často se, jako onen kovář, náhle vyšvihli na výsluní. Siuan měla pravdu. Černé adžah spustilo krveprolití.

"Ale nevědí, že mají hledat kojence," řekla Moirain. Tak tvrdě, jak musela. "Na malém dítěti nic nepoznají." Ne, dokud mu nebude přinejmenším šestnáct. V žádném známém případě nezačal muž usměrňovat dřív, spíš později, třeba o deset let. "Máme víc času, než jsme myslely. Ale nesmíme zapomenout na opatrnost. Každá sestra může být černá. Myslím si to o Cadsuane. Vědí, že pátrání pokračuje. Jestli některá z Tamřiných pátraček chlapce najde a ji pak najdou ony, nebo když se rozhodnou ji vyslechnout a pak teprve zabít..." Siuan na ni zírala. "Náš úkol trvá," shrnula Moirain.

"Já vím," přitakala váhavě Siuan. "Jenom jsem o tom nikdy nepřemýšlela. No, když je práce, tahají se sítě nebo vyvrhují ryby." Scházel tomu její obvyklý říz. "V poledne už můžeme být na cestě do Arafelu."

"Ty se vrátíš do Věže," rozhodla Moirain. Společně by necestovaly o nic rychleji než každá zvlášť, a když už se musejí rozloučit, kam by se měla Siuan vydat než za Cetalií Delarmovou, třídit depeše zpravodajské sítě modrého adžah? Bylo sice malé, ale mělo nejdelší prsty. Zatímco bude Moirain hledat chlapce, Siuan se bude dozvídat zprávy ze všech zemí a když ví, co hledá, všimne si každé stopy černého adžah nebo Znovuzrozeného Draka. Siuan dokázala uznat rozumné argumenty, i když tentokrát to trvalo

dost dlouho. Nakonec nerada souhlasila.

"Cetalia se mnou ucpe dveře, že jsem jí utekla bez dovolení," zavrčela. "Ať visím! Pověsí mě ve Věži na klepadlo! Moirain, z politiky člověk napotí vědro uprostřed zimy! Nenávidím ji!" To už se ale probírala šatníkem a přemítala, co s sebou vzít do Tar Valonu. "Předpokládám, že jsi toho Lana varovala. Mám dojem, že si to zaslouží, i když mu to moc nepomůže. Slyšela jsem, že před hodinkou nebo dvěma vyrazil směr Morna, a jestli ho nezabije ta... Kam jdeš?"

"Mám s ním nějaké nevyřízené jednání," houkla Moirain přes rameno. Už ve chvíli, kdy ho uviděla, se k něčemu rozhodla, a teď to chtěla dodržet.

Ve stáji rozhodila stříbrňáky a než dopadly na zem, měla Střelu přistrojenou. Vydrápala se do sedla bez ohledu na to, že jí sukně vylezly až nad kolena. Kopla klisnu patami do slabin a cvalem vyrazila městem na sever, až jí lidé museli uskakovat z cesty. Když jeden prázdný vůz včas neuhnul, Střela ho čistě přeskočila. Ve stopě jí zněly nadávky a hrozily pěsti.

Na silnici na sever od města zpomalila, aby se zeptala vozků v protisměru, zda neviděli Malkieřana na hnědém hřebci, a nemálo se jí ulevilo, když poprvé dostala kladnou odpověď. Za hradním příkopem se mohl dát padesáti různými cestami. A s hodinou náskoku. .. Dohoní ho, i kdyby za ním měla jet do Morny!

"Malkieřan?" Vyzábělého kupce v tmavomodrém kabátě otázka zjevně zaskočila. "No, strážé povídají, že je támhle." Otočil se na kozlíku a ukázal na travnatý kopeček sto kroků stranou cesty. Na vrcholu se jasně rýsovali dva koně, jeden nákladní, a vánek stácel tenký sloup dýmu.

Když sesedla, Lan ani nezvedl oči. V pokleku prohraboval větvičkou zbytky malého ohniště. Ve vzduchu bylo ještě cítit spálené vlasy. "Doufal jsem, že jsme spolu skončili."

"Ne tak docela," odvětila. "Pálíš budoucnost? Když zemřeš v Morně, zarmoutíš spoustu lidí."

"Pálím minulost," opravil ji a vstal. "Pálím vzpomínky. Národ. Zlatý jeřáb už nevzlétne." Nohou nahnul na ohniště trochu hlíny, ale pak ji vzal do dlaní a skoro obřadně ji rozsypal. "Nikdo mě nebude oplakávat, protože všichni, koho bych zarmoutil, jsou už mrtví. Každý musí umřít."

"Jen blázni jdou na smrt dřív, než musí. Chci, aby ses stal mým strážcem, Lane Mandragorane."

Bez mrknutí oka šiji chvíli prohlížel, pak zavrtil hlavou. "Měl jsem vědět, že ti jde o tohle. Mám svoji válku, Aes Sedai, a nechci s tebou splétat pavučiny Bílé věže. Najdi si někoho jiného."

"Bojuji ve stejné válce, proti Stínu. Merean patřila k černému adžah." Vyprávěla mu všechno od Gitařina proroctví před Amyrlinovým stolcem za přítomnosti dvou čerstvě přijatých sester až k tomu, na co se Siuan přišly. Jinému muži by mnohé zamlčela, ale mezi strážcem a Aes Sedai téměř nebylo tajemství. Jinému muži by mnohé přikrášlila, ale nevěřila, že by se bál skrytých nepřátel, třeba Aes Sedai. "Řekls, že jsi spálil minulost. Ať zůstane v popelu. Bojujeme ve stejné válce, Lane. V její nejdůležitější bitvě. A tentokrát můžeš vyhrát."

Dlouho jen stál a hleděl k severu, k Morně. Nevěděla, co bude dělat, když ji odmítne. Řekla mu víc, než by prozradila komukoli kromě svého strážce.

Najednou se otočil, vytasil meč a Moirain se na okamžik lekla, že ji chce napadnout. Místo toho však padl na kolena s nahým mečem na rukou. "Při jménu své matky přísahám. Na tvůj povel budu tasit i skládat meč. Při jménu své matky budu na tvůj povel přicházet i odcházet." Políbil čepel a vyčkávavě k ní zvedl hlavu. I vkleče byl hrdý jako řádný král. Bude ho muset v jeho vlastním zájmu naučit troše pokory. A kvůli jednomu jezírku.

"To není všechno," pravila a položila mu dlaně na hlavu.

Předivo ducha patřilo k nejsložitějším, jaká Aes Sedai znaly. Propletlo se kolem něj, usadilo se v něm, zmizelo. Najednou si ho uvědomovala tak, jak už Aes Sedai své strážce vnímají. Jeho pocity vstoupily do jejího vědomí, ocelové odhodlání ostré jako čepel mužova meče. Poznala potlačenou bolest dávných křivd, okřiknutou a zapomenutou. V případě potřeby bude schopna čerpat z jeho síly, najít ho, jakkoli bude daleko. Byli spojeni.

Vstal, zasunul meč do pochvy a upřeně se na ni zadíval. "Muži, kteří tam nebyli, tomu říkají Bitva u Zářících hradeb," řekl znenadání. "Ti, kdo tam byli, říkají Krvavý sníh. Nic víc. Vědí, že to byla bitva. Zrána prvního dne jsem vedl přes pět set mužů. Kandořany, Saldejce, Dománce. Koncem třetího už byla polovina mrtvá nebo zraněná. Kdybych se byl rozhodl jinak, někteří by přežili. A jiní by zemřeli místo

nich. Ve válce odříkáš modlitbu za mrtvé a jedeš dál, protože za obzorem vždycky čeká další boj. Odříkej modlitbu za mrtvé, Aes Sedai, a jed' dál."

Úžasem stěží popadala dech. Zapomněla, že pouto funguje oběma směry. Také znal její pocity a zřejmě je dokázal vyložit daleko lépe než ona jeho. Po chvíli přikývla, i když nevěděla, kolika modlitbami si bude muset vyčistit hlavu.

Podal jí uzdu Střely a zeptal se: "Kam teď pojedeme?"

"Zpátky do Chachinu," odpověděla. "Pak do Arafelu, do..." Zbývalo tak málo jmen, že je snadno vyhledají. "Po celém světě, když bude třeba. Tuhle bitvu vyhrájeme, nebo skončí svět."

Bok po boku sjeli z kopce a zamířili na jih. Obloha jim za zády zahřměla a zčernala, z Morny se valila další bouře.

přeložil Robert Tschorn